

BIBLICKÉ ÚKOLY

1983

4. čtvrtletí 1983

TAK VĚŘÍME (2)

ÚVOD

V úkolech tohoto čtvrtletí chceme pokračovat v započatém studiu biblických pravd, tak jak je vysvětluje církev adventistů s. d. Každý z úkolů se opírá o Písmo jako základ víry. Mnohé z uvedených textů Písma jsou našim členům dobře známy, o jiných jsme snad uvažovali méně. Všechny si však zaslouží naši soustředěnou pozornost, protože o nich chceme uvažovat z trochu odlišného hlediska. Prosíme učitele i žáky, aby Písmo zkoumali co nejdůkladněji. Studujme je denně, aby nám Duch svatý pomohl pochopit, proč jsou takové verše v Písmu. Tematické studium Písma, jak je nalézáme v našich úkolech, nám pomáhá obdivovat překrásný chrám Boží pravdy, v kterém všechno mluví o Boží slávě a současně zjevuje cestu spásy hynoucím lidem. Písmo je nevyčerpatelným zdrojem poznání, a úkoly sobotní školy jsou jedinečnou příležitostí k rozšíření našeho duchovního obzoru. Snažme se proniknout k základům našeho vyznání víry, abychom s Pavlem mohli říci: „Vím, komu jsem uvěřil!“ Je to krajně důležité, chceme-li, aby náš život byl živým svědectvím.

Náš Velekněz

Zákl. verš: Žid 3,1

Svatostánek na poušti zřízený Mojžíšem byl jen slabou kopií svatyně v nebesích, kde přebývá ve věčné slávě Otec, Syn i Duch svatý. Epištola Židům má velký význam pro dnešní křesťany, protože upozorňuje na kořeny naší křesťanské víry ve Starém zákoně, představuje Krista jako božského i lidského velekněze, který na základě své oběti koná přímluvné dílo za lidi.

Je důležité, abychom osobně poznali našeho slavného Velekněze. Měli bychom se proto důkladně seznámit s pozemskou svatyní a s Kristem, který byl smyslem celé starozákonní bohoslužby. Náš základní verš nás vyzývá, abychom uvažovali o Ježší Kristu jako o Veleknězi našeho vyznání. Při studiu nám hodně pomůže, když ve volných chvílích si přečteme pozorně celou epištolu Židům.

1. Svatostánek a chrám

Proč měli Izraelci postavit svatyni? 2 Moj 25,8.9

Bůh jako milující Otec chce bydlet uprostřed svého lidu. Věděl však, že lid, který vyšel z tělesného i duchovního otroctví, potřebuje určité středisko pro bohoslužbu. Bohoslužba mu měla pomoci názorně pochopit Boží plán spásy. Jeho počátek byl při prvním oltáři po vyhnání z ráje, svůj střed má na Golgotě a svoje dokončení ve slavných příbytcích nové země. Názorná cesta spasení vedla ke stánku na poušti, který byl zhotoven podle vzoru něbeské svatyně. Tato stavba byla viditelným zaslíbením Božího přání bydlet uprostřed svého lidu.

Na co poukazoval izraelský svatostánek a později chrám? Žid 9,11.12.14 (srov. Žid 8,1.2)

Nebeský chrám, přibytěk Krále králů, v němž „tisícové tisíců sloužili jemu a desetkrát tisíc krát stotisců stálo před ním“, s nádherou věčného trůnu, nemůže žádná pozemská stavba napodobit v jeho velikosti a nádhře. Přesto však pozemská svatyně a bohoslužby, které se v ní konaly, jsou důležitým zdrojem poznání významných pravd o nebeské svatyni a o velkém díle, které se tam koná pro spásu člověka.

2. Kněz

Kdo byl odpovědný za služby ve svatyni a v chrámu?
2 Moj 28,1

Na rozkaz Boží bylo ke službě ve svatostánku vybráno pokolení Lévi. V nejranějších dobách byl každý muž knězem ve své domácnosti. Za dnů Abrahamových bylo kněžství právem nejstaršího syna, vyplývajícím z jeho prvorozenství. Místo prvorozených všeho Izraele přijal nyní Hospodin pro službu ve svatostánku kmen Lévi. Touto výraznou poctou ukázal, jak schvaluje jejich věrnost, kterou projevili tím, že neochabli ve své službě Bohu a provedli Boží soud, když Izraelští odpadli od Boha, uctívající zlaté tele. Kněžství zůstalo však vyhrazeno rodině Áronově. Jen Áron a jeho synové směli jako kněží vykonávat tuto službu.

Jak byli Áron a jeho synové pomazáni pro službu ve svatyni? 2 Moj 40,13—15; 29,4—9

Kněží měli předepsáno zvláštní roucho, aby tak vynikl jejich úřad. Dříve, než vstoupili do svatyně a přistoupili k službě u oltáře, museli nechat svou obuv v předsíni a umýt si ruce i nohy. To lidem připomíná, že ti, kteří chtějí přijít do Boží přítomnosti, musí být zbaveni každé nečistoty. Určitý nedostatek služby ve svatyni byl především v jeho kněžích. Byli to jen hříšní lidé, kteří měli své slabosti a nedokonalosti (viz Žid 9, 6—10). Jejich posláním bylo dbát o duchovní potřeby Izraele, pokud nepřijde dokonalý velekněz.

3. Dokonalý kněz

Kterou lepší cestu zjevil Pán Bůh svému lidu? Žid 8, 1.2

V 8. kapitole se mluví o posvátnosti kněžství. Pisatel vidí našeho Pána sedět po pravici Boží a sloužit lidu na zemi v „pravém svatostánku“, tedy ve skutečném. Pozemská svatyně byla tedy postavena podle vzoru nebeského chrámu.

K čemu byl ustanoven nejvyšší kněz a jak je to v případě Kristově? Žid 8,3; srov. Žid 5,1—3

Služba levitského kněžství spočívala většinou v přinášení obětí za hřích. Kristovo kněžství má širší dosah, protože je to úřad trvalý. Hlavním důvodem k vděčnosti vykoupených bude dvojí služba Spasitele. Zemřel za lidi jako oběť a pak touto obětí sloužil jako velekněz.

Většina křesťanů ví, že Kristus je „Beránek Boží, který snímá hřích světa“. Krista zná jako toho, který se za nás obětoval, abychom mohli být spaseni. Ale ne všichni křesťané vědí, že Kristus je i veleknězem, který slouží v nebeské svatyni. Před odchodem z egyptského otroctví přikázal Bůh Izraelcům, aby zabili beránka. To by však nebylo stačilo. Krví beránka museli potřít veřeje dveří. Podobně i krev Kristova, našeho velikonočního Beránka, zůstala nejen prolita, ale dostala svůj definitivní spásitelný smysl v nebeské svatyni.

4. Podoben svým bratřím

Co učinil Boží Syn, aby lidi přivedl k nebeskému Otci? Žid 2,17

Ježíš se musel stát podobný lidem. Snad to ani neumíme dostatečně pochopit, ale byla to část ceny, aby se mohl stát naším veleknězem.

Co pomáhá našemu veleknězi chápat denní starosti lidí? Žid 4,15

Nebylo to jenom satanovo pokušení na poušti, Ježíš

byl pokoušen po celý život, od dětství až do dospělosti, podobně jako i my. Svým vítězstvím nad každým pokušením dal lidem dokonalý příklad. Kristova výzva k následování není výzvou konat něco nemožného. Vírou přijímáme i jeho moc. „A to je to vítězství, které přemáhá svět, víra naše.“

5. Náš Prostředník

Kam a proč odešel náš velekněz? Žid 9,24

Ježíš Kristus v nebeské svatyni zastupuje svůj lid, který v něho věří.

Co dělá Syn Boží po návratu ke svému Otci? Žid 7,25

Kříž je ústředním mezníkem na cestě spasení, avšak kněžská služba našeho Spasitele jako prostředníka nám umožňuje soulad s Bohem. Náš velekněz je vždy ochoten se za nás před Bohem přimlouvav. Jak důležitá je tato služba!

6. Odpověď věřícího

Co máme dělat, když je Syn Boží našim veleknězem? Žid 4,16

Tak jako pozemští rodiče touží, aby k nim děti často přicházely, podobně chce i Pán, abychom k němu přišli se všemi svými starostmi, díky i projevy lásky. Každé Boží zaslíbení je věrné pro Krista, našeho prostředníka a obhájce. On nám dá všechno, abychom dosáhli dokonalý charakter. Naší jedinou nadějí je krev Kristova. Jen z jeho dobroty máme odpuštění hříchů a potřebný pokoj.

Jaký je důsledek Kristova působení v nebeské svatyni? Žid 10,19–25

Ke trůnu Boží milosti máme tedy přistupovat:

- a) s pravým upřímným srdcem
- b) s plnou vírou v Kristovu smiřující obět
- c) s očistěným svědomím na základě upřímného pokání
- d) zbavení hříchů na základě křtu.

To nám pomůže zachovat si neochvějnou naději, vzájemně se povzbuzovat ke křesťanské službě, setrvávat ve společenství věřících a vzájemně dbát o duchovní blaho spoluvěřících vzhledem k blízkosti příchodu Páně.

2. úkol — dne 8. října 1983

Soud a soudce

Zákl. verš: 2 Kor 5,10

Tato kapitola začíná pohledem na krátký pozemský život člověka. Pavel to spojuje s nadějí na život po smrti a potřebou přijetí Krista. Vzniká otázka, zda jsme připraveni ukázat se před soudnou stolicí Kristovou. Verše 14–17 nám říkají, co musíme dělat, aby tento soud pro nás vyzněl příznivě. Kapitola končí obrazem Boží lásky zjevené v Kristu a skrze Krista jako naší jediné naděje u soudu (v. 18–21).

V 10. verši této kapitoly se nemluví o soudu jako o nějaké bezvýznamné záležitosti v dějinách spásy člověka, ale jako o důležité části Božího záchranného díla a jako o nutném kroku na naší cestě do Božího království. Je nebezpečí, že skutečnost soudu nemá dostatečný vliv na naše myšlení a konání. Proto chceme v dnešním úkolu uvažovat o významu soudu pro náš život.

1. Zákon a soud

Jaký příkaz dostali první rodiče v ráji? 1 Moj 1,28

Když Bůh stvořil naše prarodiče, požehnal jim. Dal jim všechno, aby byli šťastni na zemi. Jejich posláním byl rozmach lidského rodu po celé zemi. Lidé měli ovládnout zemi i veškeré tvorstvo. Každý Boží příkaz však zname-

nal odpovědnost člověka za jeho uskutečnění. V tom spočívala lidská svoboda.

Bůh mohl stvořit člověka bez možnosti provinit se proti Božímu příkazu, ale pak by člověk nebyl svobodně myslící osobou, nýbrž robotem a nebyl by u něj možný rozvoj charakteru.

Jaký soud stihl Adama a Evu, když přestoupili příkaz Stvořitele? 1 Moj 3,16—19

Boží vůlí nebylo, aby nevinný pár nic nevěděl o možnosti hříchu. Bůh je štědře obdařil dobrem a varoval je před zlem. V rozporu s jeho příkazem jedli ze zakázaného stromu. Když poznali zlo, měli nést jeho následky po celý další život.

2. Bůh a soud

Jakou radou končí biblická kniha Kazatel? Kaz 12,13.14

Člověk je odpovědný Bohu za všechny svoje myšlenky, slova i skutky. Proto nám Písmo radí, abychom se báli Boha a zachovávali jeho přikázání. To však neznamená, že na Božím soudu obstojíme pro zachovávání zákona (to by znamenalo spasení ze skutků). Před soudem obstojíme jen pro Kristovy zásluhy. Pravdou je však i to, že odplata souvisí s tím, jak radostně jsme konali Boží vůli. To vyplývá ze slov Kristových: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“ (Jan 14,15).

Jak se má dívat spasený člověk na přicházející soud? Žalm 98,8.9

Znovuzrozený křesťan vítá příchod Soudce radostným zvoláním: „Hle, to je náš Bůh. V něm jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“ (Iz 25,9) Kdo odmítl Krista, zavrhl svého pomocníka. Na soudu pozná svou vinu a bude zahanben.

3. Soud na zemi

Jak se odpouštěl hřích podle Mojžišova zákona? 3 Moj 6,2.6.7

Nejdůležitější částí každodenní bohoslužby byla služba, konaná ve prospěch jednotlivých hříšníků. Kající hříšník přivedl svou oběť ke dveřím stánku, položil ruku na hlavu obětovaného zvířete, vyznal svoje hříchy, čímž obrazně přenesl své hříchy na nevinnou oběť.

Co bylo třeba učinit jednou v roce, aby byla svatyně zbavena hříchů? 3 Moj 16,16

Jaký význam to mělo v plánu spásy člověka? Žid 9, 22.26

Při zkoumání Písma se dostáváme o krok dále, pochopíme-li, že den smíření je symbolem něčeho budoucího. Bude to událost, která vykoupené jednou provždy zbaví hříchu tím, že odstraní všechny záznamy jejich hříchů.

4. Soud v nebesích

Které starozákonné zaslíbení poukazovalo na dobu konečného dne smíření a s kterým jiným prorockým souvisí? Dan 8,14

Uvedený verš spadá do souvislosti kapitol 7—9. Tyto kapitoly nás vedou přes celé křesťanské období až do Božího věčného království. Pozemská svatyně byla zničena v roce 70 po Kr. a služby v ní nahradila Kristova nebeská služba „v pravém stánku, který vzdělal Pán, a ne člověk“ (Žid 8,2). Údaj o očišťování svatyně na konci velkého prorockého období se tedy může vztahovat jen na očišťování nebeské svatyně.

Čím má být očištěna nebeská svatyně? Žid 9,23

A jako v obrazné službě bylo očištění pozemské svatyně uskutečněno odstraněním hříchů, jež ji znečistily, tak musí být vykonáno očištění nebeské svatyně odstraněním nebo vymazáním hříchů, jež jsou tam zaznamenány. Než se to však stane, musí být prozkoumány knihy záznamů,

aby se rozhodlo, kdo může být skrze pokání a víru v Krista účasten dobrodiní Kristova smíření. Očištění svatyně proto zahrnuje dílo vyčišťování — dílo soudu.

5. Nová smlouva a soud

Jak důležitý je soud v Božích plánech? Sk 17,30.31

Pavel nabádá své posluchače, aby litovali svých hříchů, protože soud je jistý. Věděl, že Bůh už stanovil den, kdy Kristus bude soudit všechny lidi. Zárukou toho je Kristovo zmrtvýchvstání. Podobně to vyjadřuje i Pán Ježíš u Jana 5,22 a Petr ve Skutcích 10,42.

Kdy nastane soud? Žid 9,27.28

Dílo vyšetřujícího soudu a vymazání hříchů se skončí před druhým příchodem Páně. Protože mrtví budou souzeni podle toho, co je o nich zapsáno v knihách, je nemožné, aby hříchy lidí byly vymazány před skončením soudu, který vyšetřuje jejich případy. Až skončí vyšetřující soud, přijde Kristus a přinese s sebou mzdu svou, aby ji dal každému podle jeho díla.

6. Příprava na soud

Jak nám Pán pomáhá k vítězství v době soudu? 1 Jan 2,1

Ukřižovaný Ježíš prosí za nás před Otcem u trůnu milosti. Jeho oběť je základem odpuštění našich hříchů, našeho ospravedlnění a posvěcení. Beránek zabitý za nás je náš jedinou nadějí. Vírou na něj hledíme jako na toho, který nás může bezpečně zachránit. Otec uznává jeho oběť.

Jak máme čekat Kristův příchod a soud? 1 Jan 2,28

Zůstávat v Kristu znamená stále přijímat jeho Ducha a bezvýhradně se mu odevzdat do služby. Spojení mezi člověkem a Bohem musí být těsné. Tak jako větev stále přijímá mizu ze živého kmene, tak i my máme ve spojení s Kristem vírou od něho přijímat sílu a dokonalost jeho povahy.

Výzva k bohoslužbě

Zákl. verš: Jan 4,23

Z Písma víme, že cherubíni a serafíni, mohutné nebeské zástupy, všichni nebešťané vždy radostně a vděčně uctívali svého Stvořitele. Jenom lidstvo odvrátil hřích od pocty Stvořiteli. Pán chtěl odstranit tyto překážky, aby mezi ním a jeho stvořením nebylo žádných překážek pro vztah lásky a vděčnosti. Svrchovaným cílem člověka je vzývat a oslavovat svého Tvůrce.

Lucifer chtěl mít také zástupy zbožňovatelů. Našel je mezi padlými anděly. Dokonce chtěl, aby se mu poklonil i sám Syn Boží. V celých dějinách lidstva pozorujeme, jak se snaží získat lidi pro sebe.

To je pozadí trojandělského poselství zaznamenaného ve Zjev 14. Každé poselství pojednává o uctívání, ať už pravém nebo falešném. Hlavní myšlenka zní: „Bojte se Boha a vzdejte mu chválu“ (Zj 14,7). Poslechneme-li tuto výzvu, pak nebudeme vzývat falešné bohy Babylóna, šelmu a její obraz. Celý svět obdivuje symbolickou šelmu ze Zjev 13,3. Nechceme-li být modloslužebníky, musí nám být zřejmé, oč jde. Naším cílem je rozhodnutí Ježíšovo: „Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužití budeš“ (Mat 4,10). Kristův příklad nás vybízí klanět se jen Tvůrci všeho a jedinému Pánu vesmíru. Poslušnost je stále tou nejvyšší formou úcty. To je svrchovaný cíl rozumu i svědomí. Naléhavost posvátné výzvy ctít a poslouchat Boha se zakládá na době. Čteme totiž: „Přišla hodina soudu jeho“ — tj. varování v době před druhým adventem.

V dnešním úkolu si zopakujeme známé souvislosti této biblické pravdy — trojandělské výzvy uctívat Stvořitele.

1. Země a evangelium

Jak se mělo podle vidění Jana uskutečnit celosvětové kázání evangelia v posledních dnech? Zjev 14,6

Anděl letí prostředkem nebe a má zvěstovat radostné poselství všem národům. Anděl tu symbolizuje mohutné hnutt, které šíří evangelium, protože andělům nebylo svěřeno kázání. Úkolem zvěstovat evangelium byli pověřeni lidé. Radostnou zprávu řekl prvním lidem už Bůh v ráji a bude znít až do stvoření nové země a nového nebe. Svět toto evangelium potřebuje zvláště dnes. Ti, kteří je přijali, mají je oznamovat dál, aby se dostalo všem národům, pokolením, jazykům i lidu.

2. Výzva k bohoslužbě

S jakou výzvou se obrací první anděl na všechny lidi? Zjev 14,7a

Toto poselství je srdcem evangelia. Problémy hříchu můžeme odvozovat z lidské neochoty a odmítání řídit se věčnými Božími zákony a poslouchat Stvořitele nebe i země. První anděl vyzývá lidi, aby se vzdali zbožňování sebe i jakékoli jiné modloslužby. Jenom Bohu patří sláva a čest.

Adventisté s. d. jsou v určitém smyslu povoláni za strážce, nositele světla tomuto světu. Jim byla svěřena výstraha pro hynoucí svět. Září jim předivné světlo z Božího slova. Dostali příkaz zvěstovat poselství prvního, druhého a třetího anděla. Není důležitějšího úkolu nežli tento. Proto také nesmějí dopustit, aby něco jiného zaujalo jejich mysl.

3. Čest Stvořiteli

Jak představuje Boha první andělské poselství? Zjev 14,7b

Boží výzva: „Klanějte se tomu, který stvořil nebe i ze-

mi, moře i prameny vod“ je poselství zvláštní moci a krajní naléhavosti. Jen málokdo dnes věří v Boha, který „řekl, a stalo se“. Poselství ze Zjev 14,7 je výzvou Boží lásky k lidem, aby pamatovali na znamení jeho stvořitelské moci a kromě něho neměli žádné jiné bohy.

Klanět se Bohu znamená zjevovat ho ve vlastním životě. Tak ho zjevujeme mezi lidmi. Ať zjevujeme Otce, Syna nebo Ducha svatého čímkoli, vzdáváme slávu Bohu.

4. Vyjděte z Babylóna

Co je obsahem druhého andělského poselství? Zjev 14,8

Slovo „Babylón“ pochází z výrazu „Bábel“ a znamená nepořádek, zmatek. V Písmu se používá na označení různých forem falešného náboženství. Ve Zjev 17 je Babylón představen jako žena. Tato podoba se v Písmu používá jako symbol církve. Ctnostná žena představuje čistou církev, zatímco žena nečestná znamená církev odpadlou.

Poselství ze Zjev 14, které oznamuje pád Babylóna, se vztahuje na ty náboženské kruhy, které byly kdysi čisté, ale zpronevěřily se svému poslání. Ve Zjev 18 dostává Boží lid výzvu, aby vyšel z Babylóna. To znamená, že ještě mnoho Božího lidu je v Babylónu, v různých odpadlých církevních společnostech, které se zpronevěřily „věčnému evangeliu“. „Vino Babylóna“ představuje bludné učení, které je předkládáno jako Boží pravda.

Co v této souvislosti viděl ještě Jan? Zjev 17,6

Jan viděl na zemi lid „zpitý falešnými naukami“ a velký Babylón „zpitý krví Ježíšových svědků“. Tímto poselstvím nás Pán Bůh varuje před babylónskými svody.

5. Výstraha před odpadnutím

Jaké poselství přináší třetí anděl? Zjev 14,9—11

V těchto verších je toho mnoho, co bychom měli pochopit:

- A) především nezaměňujeme třetí andělské poselství za celek tří andělských poselství;
- B) třetí andělské poselství není možno pochopit bez porozumění Zjev 13;
- C) všimněme si, že poselství varuje před přestupováním prvního přikázání (2 Moj 20,3—6);
- D) přijmout „znamení“ znamená přijmout učení, které odporuje Božímu slovu. Kdo v tomto setrvá i přes poznání Boží pravdy, nutně dostává znamení šelmy;
- E) Babylón nutil národy, aby se opíjely vínem jeho modloslužby. Nepodařilo se mu však opojit všechny.
- F) Zmíněný soud neznamená věčně hořící peklo, ale může znamenat smrtelné rány (kap. 15 a 16) i druhou smrt (20,12—15).
- G) Uvažujme o přísném rozsudku soudu nad modloslužbou!

6. Práví ctitelé Boha

*Co je výsledkem zvěstování tří andělských poselství?
Zjev 14,12*

Verše 6—12 tvoří souvislý prorocký celek, a proto je třeba studovat je společně. Výraz „svatí“ svědčí o tom, že i když se nepravost hodně rozmohla, nebude úplná. Výjimku tvoří svatí, kteří budou potřebovat velkou „trpělivost“, tj. sílu a věrnost, aby obstáli ve zkouškách před druhým adventem. Vyžadovaná věrnost za těchto okolností se týká „zachovávání Božích přikázání“. Toto označení nám naznačuje, o jaký lid jde a kdo je to muto lidu jediným zákonodárcem, pánem a Bohem. Sílu trpělivě vydržet a být věrný čerpá Boží lid z „víry v Ježíše“.

Pán přichází

Zákl. verš: Dan 2,44

Učení o druhém příchodu Krista je jedním z hlavních témat Písma. Všechno, co z Písma víme o Otcí, Synu a Duchu svatém, o stvoření, Ježíšově narození, o jeho smrti, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení, se dovršuje učním o jeho druhém příchodu. Všechny hlavní linie Písma — stvořitelská, prorocká, evangelijní, vykupitelská a apoštolská vrcholí v druhém adventu. Bez něho by celé dějiny byly tragédií. Ale takto dostávají smysl největšího vítězství.

V dnešním úkolu se chceme zabývat tímto tématem ve světle vlastních slov Ježíšových. Budeme uvažovat o jeho naučeních a radách, které dal svým učedníkům a které mají platnost, pokud se sám nezjeví „v moci a veliké slávě“. Podle Kristových varovných slov si máme všimnout znamení doby. Každé znamení je jako litera, kterou si máme přečíst a pokračovat na cestě vpřed. Úspěšné dokončení cesty závisí na správném čtení a rozeznávání znamení, která jsou ještě před námi.

Není možné prozkoumat téma druhého příchodu ve dvou biblických úkolech. Nemůžeme zde ani opakovat všechno, co už bylo o tom napsáno. Dívejme se na druhý příchod z poněkud odlišného hlediska než obvykle. Pozorujme ho jako zakončení Božího plánu v Kristu Ježíši.

1. Přicházející království

Jaké zaslíbení dal anděl Gabriel Marii o jejím Synu kromě zvěsti o Kristově narození? Luk 1,32.33

Syn Boží se měl stát člověkem. To proto, aby mohl vládnout jednou nad věčným královstvím. Prvním krokem

k tomu bylo Kristovo narození v Betlémě. Dalšími kroky na cestě k věčnému království byla jeho služba, smrt, pohřeb, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Avšak Davidův potomek ještě nezasedl na „trůn svého otce Davida“. Jako vládce světa se ukáže teprve tenkrát, když přijde jako Král králů a Pán pánů. Jeho druhý příchod je nutným dovršením díla, které zde začal jako člověk.

Jaké zaslíbení dal Pán svým věrným následovníkům?
Mat 5,5

Tiší obdrží dědictví na zemi. Hřích vznikl z touhy po sebebovýšení. Proto i naši první rodiče ztratili vládu nad zemí. Kristus zachránil hynoucí tím, že zapřel sám sebe. Říká nám, že máme zvítězit tak, jak zvítězil on.

2. Zaručená spokojenost

Jaké má být ovoce sebeobětavé lásky Božího služebníka?
Iz 53,11

Prorok Izaiáš předpověděl utrpení Mesiáše. Říká však také, že trpící Služebník bude nasycen, tj. spokojen. Pán však bude úplně spokojen až tenkrát, když ti, které vysvobodil z hřichu, budou obdařeni věčným životem. Bude to v den, když přijde v moci a velké slávě.

Jaký děj o Božím království viděl prorok Daniel? Dan 7,13.14.27

Pán Ježíš dobře znal toto vidění na základě vlastního studia Písma. Slávu tohoto vidění nepředčí žádné pozemské hodnoty. Kristus odešel do příbytku svého Otce a slíbil, že se vrátí v královské slávě. V tom je zahrnut jeho soud, přijetí věčné vlády a nakonec jeho vítězný, královský návrat. Jen pak se bude moci říci, že užíval ovoce své námahy a že je spokojen.

3. Zaslíbený návrat

Co slíbil Pán Ježíš učedníkům, když se s nimi měl rozloučit? Jan 14,1–3

Starost o jeho následovníky byla v popředí Kristova zájmu i ve chvíli, kdy se s nimi loučil. V srdci však musel cítit bolest při pomyšlení, že na světě zanechává ty, s kterými pracoval na díle záchrany tři a půl roku. Loučil se s vědomím, že se setkají znovu a jim to také připomenul.

Jaké svědectví vydali andělé o návratu Spasitele světa?
Sk 1,11

Tentýž Ježíš, který s nimi chodil, s nimi mluvil a modlil se, který s nimi lámal chléb a byl s nimi i v loďce na jezeře a který ještě téhož dne s nimi šel na Olivetskou horu — tentýž Ježíš odchází nyní k trůnu svého Otce. Andělé ubezpečili učedníky, že právě ten, kterého viděli odcházet do nebe, zase přijde tak, jak odešel.

4. Znamení návratu (1)

Které otázky o budoucnosti trápily učedníky? Mat 24,3

Poslední týden Ježíšovy pozemské služby začal v neděli ráno slavným vstupem do Jeruzaléma. Spasitel pak odešel toutéž cestou odpočinout si do Betánie. V pondělí vyhnal z chrámu kupce a penězoměnce a očistil tak posvátný prostor bohoslužby. Mluvil s lidmi, zákoníky a nakonec i s učedníky. Projevil zármutek nad zkázou, která postihne Jeruzalém. Učedníky to podnítilo k otázce: „Pověz nám, kdy to bude, a které znamení příchodu tvého a skonání světa?“ (Mat 24,3)

Jakou odpověď dal Pán na otázku svých učedníků?

Mat 24,4—8

Pán Ježíš neuhýbal otázkám svých učedníků, ale oni by nebyli pochopili ani události nejbližšího týdne. Nebyli by pochopili staletí, která uplynou, než se jejich Pán vrátí. Proto Pán Ježíš spojil bezprostředně blízké s dalekým. Mluvil o znameních, kterými se budou vyznačovat obě významné události. Varování týkající se zničení chrámu a města, politických událostí, strašných válek a přírodních katastrof souvisela se znameními, která poukazovala jen na jeho návrat.

5. Znamení návratu (2)

O jakých důležitých událostech před svým návratem mluvil Ježíš? Mat 24,29

Některé části proroctví našeho Pána se vztahují nejen na první století, ale i na dobu před jeho druhým příchodem. Avšak náš text je jednoznačný. Znamení na slunci, měsíci a hvězdách měla obrátit pozornost lidí na Ježíšův druhý příchod. Příprava na něj je tím aktuálnější, čím větší odstup nás dělí od předpověděných znamení slavného příchodu Krista.

Jaká jiná znamení Kristova druhého příchodu zaznamenává Lukáš? Luk 21,25-26

Na světě se vede urputný boj o „nápravu věcí lidských“. V ovzduší tohoto zápasu je ohrožen mír. Srdce lidí se třese při pomyslení na strašné následky, hluboké nenávisť, která nachází svůj výraz ve stále větším zbrojení. Kristova varovná slova jsou v takových chvílích nanejvýš aktuální, protože rozmary lidské zloby jsou nevypočítatelné. Náš Pán nám osvětlil cestu vpřed světlem své budoucnosti.

6. Znamení návratu (3)

K čemu přirovnal Pán Ježíš dobu svého druhého adventu? Luk 17,26—30

Bůh nesoudil lidi před potopou za to, že jedli a pili, vždyť jim dal v hojnosti plody země, aby ukojili své tělesné potřeby. Jejich hřích byl v tom, že požívali tyto dary a necítili vděčnost k Dárci a že se bezmezně oddávali požitkářství. Kde se užívání jakýchkoli hodnot stává samo sobě cílem a věčné hodnoty se ztrácejí ze zřetele, tam se člověk stává obětí zvráceného vztahu k životu. Takový stav světa podle Písma je jedním ze znamení druhého adventu.

Jak charakterizoval ap. Pavel poslední dny? 2 Tim 3, 1—5

Apoštol uvádí seznam nepravostí, kterými se vyznačuje totální mravní úpadek. Taková situace už nejednou nastala v dějinách, ale před druhým adventem to má být stav natolik všeobecný, že zasáhne i mnohé křesťany, a to i mezi námi. V tomto smyslu můžeme být také my sami znamením posledních dní. Také my můžeme patřit do Pavlova smutného seznamu. Máme však možnost zaujmout jiné stanovisko a být mezi těmi, „kteří zachovávají příkázání Boží a mají víru v Ježíše“.

Jak překonáme bezpečně všechny zkoušky posledních dní?
Luk 21,34—36

5. úkol — dne 29. října 1983

Přijď Království Tvé

Zákl. verš: Mat 6,10

Důležitost příchodu Božího království je silně zdůrazněna ve známé modlitbě Páně. Je to hlavní myšlenka celé Kristovy služby. Kristus přišel proto, aby umožnil příchod Božího království. Kromě něho nikdo lépe nevěděl, že jeho pozemský život je jenom začátkem této úlohy. K rozšíření zvěsti o Božím království se měli přičinit apoštolové, první křesťanské sbory a Kristova církev všech dob.

V minulém úkolu jsme uvažovali o nutnosti příchodu Krále králů. Kristovo dílo neskončilo na Golgotě ani nanebevzetím v Betanii (Luk 24,50). Plán spásy světa, který začal ještě před stvořením světa, měl být dokončen při druhém příchodu Krista. Bez tohoto příchodu nemůže přijít Otcovo království. Teprve pak se bude projevat Boží vůle zde na zemi, jako se děje v nebi.

Zvěst o příchodu Božího království přijali nejprve věřící v Palestině a později se šířila po celém světě. Návrat Pána v slávě, aby zřídil své království na zemi, je důle-

žitou částí jeho království v nebi. V dnešním úkolu chceme uvažovat o druhém příchodu jako odpovědi na prosbu „Přijď království tvé“.

1. Kdy? (1)

Kterým znamením v přírodě znázornil Pán Ježíš blízkost naplnění prorocké řeči? Mat 24,32.33

Učedníci se ptali: „Kdy se to stane?“ (Mat 24,3) Pán Ježíš jim mluvil o znameních zničení Jeruzaléma i skonání světa. Nejdříve chtěl své učedníky připravit na blízkou národní tragédii (r. 70 po Kr.) a potom připravit církve na utrpení i radost, které se budou týkat jeho druhého příchodu. Mluvil o znameních u Mat 24,29, vylíčil některé události provázející jeho druhý příchod (v. 30.31), ale neudal přesný čas svého příchodu. Přece však řekl dost, aby věřící připravil na blízkost oné radostné události.

Jaká zaslíbení dal Pán Ježíš ohledně znamení? Mat 24, 34.35

Tato slova nejednou podnítila lidi předpovídat dobu konce. Z v. 36 vyplývá, že Kristus nechtěl budit domněnku, že uvádí určité datum svého návratu. Podle některých vykladačů věta: „Nepomine věk tento“ jednoduše znamená, že svědkové předadventních událostí budou také svědky slavného Kristova příchodu.

2. Kdy? (2)

Proč je správné, že církev nezná datum Kristova druhého příchodu? Mat 24,36

R. 31 po Kr. mohl Pán mluvit s učedníky jen všeobecně o době svého druhého příchodu. Ani jeho nejbližší by nebyli schopni chápat odstup dvou tisíc let. Když se mnozí lidé během doby pokoušeli stanovit datum příchodu Páně, jeho odpověď je konečná: „O tom dni a hodině žádný neví“.

V této souvislosti je třeba upozornit na dvě nebezpečí: Máme se varovat určování data druhého adventu. Na druhé straně nesmíme zase upadat do lhostejnosti jako onen zlý sluha, který se vyjádřil: „Prodlévá Pán můj přijítí“. Věrný a moudrý sluha je vždy připraven na příchod svého Pána.

3. Proč?

Která slova Pána Ježíše můžeme pokládat za podstatná znamení jeho návratu? Mat 24,14

Z těchto slov jasně vyplývá, že existuje jenom jedno evangelium, a to mluví o přicházejícím království Božím. Přípravuje lidi, aby se mohli stát jeho dokonalými obyvateli. Příkaz zvěstovat toto evangelium je současně zaslíbením jeho rozmachu po celém světě. Tak se má totiž splnit Boží plán spasení všech lidí.

Kdo má zvěstovat evangelium? Mat 28,19.20; Mar 16, 15

Prvními zvěstovateli byli apoštolové a po nich věřící, kteří tvořili prvotní církve. Nesmělé kázání evangelia nesplní úkol daný církvi. Evangelium je nutno zvěstovat všem lidem. Dnes jsou na světě více jak 4 miliardy lidí. Kolik z nich slyšelo, přijalo nebo odmítlo evangelium? Kolik z nich po něm dychtivě touží? Co děláme v tomto ohledu? Urychlujeme příchod Páně?

4. Jak (1)

Které zaslíbení nám říká, jak se Pán Ježíš vrátí? Sk 1, 11

Podle těchto slov bude Kristův příchod 1. osobní, 2. zjevný, 3. na oblacích, 4. určitý. Toto zaslíbení utvrzuje naši víru v druhý příchod Páně. Zaznělo při Ježíšově nanebevstoupení. Kristův druhý příchod je tedy tak skutečností, jako bylo jeho nanebevstoupení. Buď jsou pravdou obě tyto události, nebo ani jedna z nich. Bez druhého

příchodu by plán spásy člověka byl zbytečný. Podobal by se dozrálému obilí, ale bez výhledu na žeň.

Co říká ap. Pavel o druhém příchodu? 1 Tes 4,16.17

Kristus se vrátí na zem z nebe, kam před staletými odešel. Jedenáct učedníků, kteří ho viděli odcházet, ho má uvidět i při jeho druhém příchodu v slávě. Tehdy ho uvidí i velký zástup těch, kteří „zemřeli v Kristu“, jakož i ti, „kteří ho bodli“ (Zjev 1,7).

5. Jak (2)

Co řekl Pán Ježíš o svém návratu? Mat 16,27

Pán Ježíš to vlastně řekl už Natanaelovi, když ho povolal jako učedníka, ale na to jako by se pozapomnělo. (Jan 1,51.52) Máme vůbec představu o tom, co znamená vidět Syna člověka v jeho slávě? Mojžíš prosil: „Ukaž mi svou slávu“ (2 Moj 33,18) a dostal odpověď: „Neuzří mne člověk, aby živ zůstal“ (v. 20). Daniel se také snažil popsat, co viděl ve vidění.

Jak popisuje jeden ze žalmistů Kristův příchod? Žalm 50,2.3

Lidská slova nedokáží popsat slávu jeho příchodu. Živý oblak majestátu a slávy se přibližuje a zrak věřících rozeznává Pána slávy, Ježíše Krista. Jeho tvář září jako slunce, oči jsou jako plamen ohně, jeho hlas zní jako zvuk mnohých hudebních nástrojů.

6. Jak se máme připravit?

Jakou radu dává Pán Ježíš těm, kteří čekají jeho návrat? Mat 24,42

Díky poučení našeho Spasitele můžeme vědět hodně o jeho druhém příchodu. Nikdo z nás však neví den ani hodinu, ale máme správně chápat předzvěsti jeho příchodu. Čím více poznáváme blízkost tohoto dne, tím naléhavější je naše příprava. Pán Ježíš při různých příležitostech zdůrazňoval bdělost. Zmiňuje se o tom v šesti podobenstvích:

Mar 13,34—37; Mat 24,43—51; 25,1—13; 25,14—30.31—46.

Co máme dělat, abychom se lépe připravili na setkání s našim Pánem? 2 Petr 3,14

Závěrem si připomeňme slova E. G. Whiteové: „Bratře a sestro, vybízím vás, abyste se připravili na Kristův příchod. Zíkejte se denně hříšných věcí tohoto světa. Poznávejte z vlastní zkušenosti, co znamená společenství s Ježíšem.“

6. úkol — dne 5. listopadu 1983

Všechno je nové

Zákl. verš: Iz 65,17

Druhý příchod Páně neznamenaá konec spasitelného děje, protože následující události, s kterými jsme se už zabývali, s touto událostí souvisí a jsou jejím důležitým pokračováním. V dnešním úkole chceme uvažovat o tématu Boží obnovy všeho (Zj 21,5). Cílem, ke kterému se upínal pohled Božího lidu všech dob, je nová země. Už Adam toužil po návratu do ráje. Abraham očekával nebeské město. Izaiáš předpověděl stvoření „nového nebe a nové země“. Pán Ježíš o něm hovořil jako o svém pravém domově. Přišel z domu svého Otce a věděl, že se tam zase vrátí.

My lidé si sotva umíme představit věčnou budoucnost. Ale hodně se můžeme dovědět z pozorného zkoumání biblických zaslíbení. Skutečnost nového stvoření přesahuje všechny naše představy. Nemusíme však všechno vědět o budoucnosti. Naší povinností a předností je připravit se na ni. Jedná se o duchovní přípravu. „Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli Otce mého, který je v nebesích“ (Mat 7,21).

Musíme pamatovat, že „kdo vytrvá až do konce, bude spasen“. Kristus nás chce vzít k sobě. Augustin řekl: „Stvořil sis nás pro sebe a naše srdce je nespokojeno, pokud nespočine v tobě.“

1. Bezpečné dědictví

Jaké svědectví dává prorok o Božím stvoření země?
Iz 45,18

Zde nejde o nějakou chválu. Bůh říká, že jeho svrchaný záměr s naší zemí byl sice ohrožen, ale nebyl zmařen. Na konci lidských dějin máme být svědky splnění všech Božích plánů. Vykoupení přejdou do věčnosti, o které máme dnes jenom slabou představu. Všechno naše pozemské poznání zůstane neúplné potud, pokud ve světle věčnosti neuvidíme všechno jasně.

Co říká David o obyvatelích nové země? Ž 37,9—11.29

Všemohoucí Bůh by ani jinak nemohl jednat. Stvořil člověka svobodného s možností volby mezi dobrem a zlem. Po skončení boje ve prospěch pravdy a spravedlnosti bude celému vesmíru i s vykoupenými jasné, že by nebylo dobré obdařit věčným životem ty, kteří setrvávají v hříšném odboji do konce, protože by v něm pokračovali i v nebi. Obyvateli nebe budou ti, kteří bezvýhradně souhlasí s plánem a záměrem Stvořitele.

2. Zvěst o království

Jakou zvěst přináší světu Ježíš hned na počátku své služby? Mar 1,14

Jan Křtitel začal své poslání poselstvím: „Pokání činite, protože se přiblížilo království nebeské.“ Ježíš Nazaretský začal pracovat právě tak. Počátky tohoto království viděl už v ráji. Po pádu člověka do hříchu Bůh nepřestal zápasit o věrnost svého stvoření vznešeným ideálům svého království. Snažil se získat srdce lidí. Ježíš Kristus přišel konat vůli svého nebeského Otce a připravovat

vat lidi pro nové nebe a novou zemi ve věčném Božím království.

Proč si Pán Ježíš zvolil nepřímý způsob vyučování?
Mat 13,10.11

Král má jistě co říci o království. Zvěst o něm se však rozhodl přinášet v podobenstvích. Pán Ježíš mluví o nebeském království nejméně ve 13 podobenstvích. Po svém zmrtvýchvstání ještě 40 dní stávil se svými apoštoly „a mluvil jim o království Božím“ (Sk 1,3).

3. Čekali na novou vlast

Na co čekali svatí mužové za starodávna? Žid 11,10

Abraham a jiní mužové Boží žili svůj pozemský život v neochvějně víře a touze po nebeské vlasti. Věřili, že jim Bůh takový domov připravil (v. 14.16). Ti, kteří žili v úzkém spojení s Bohem, viděli jasně, „co připravil Bůh těm, kteří jej milují“. Věřili přesto, že museli okusit smrt. „Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili“ (Žid 11,13.39.40).

Jak vyjadřuje apoštol Petr touhu věřících? 2 Per 3,13

Na počátku této kapitoly Petr psal o těch, kteří nepochybovali, že se Pán vrátí. Petr poukazoval na trpělivost Páně a ujišťoval, že „den Páně přijde“. Připomíná, že staré stvoření bude zničeno a že věřící se dočkají slibu o novém nebi a nové zemi (v. 13).

4. Nové nebe a nová země

Jaké závěrečné vidění obdržel Jan? Zj 21,1

Nebeský průvodce vedl apoštola od dob prvotní církve až k nové zemi. Zjevuje mu uskutečnění všech původních Božích záměrů. To, co Petr a ostatní apoštolové očekávali, směl Jan vidět. Další vidění (Zj 21,2—22) popisují novou zemi a její hlavní město.

K čemu je přirovnáno svaté město? Zj 21,2.9.10

Jan se snaží lidskými slovy popsat to, co přesahuje lidskou mysl. Boží služebníci nejsou povoláni, aby ztrá-

celi čas dohady o podobě a náplni nové země. Stačí nám vědět, že Bůh připravil všechno pro naše budoucí štěstí. O jeho plánech s námi nemusíme být na pochybách. Smíme žít v očekávání budoucího života, který bude zcela odlišný od našeho života nynějšího.

5. Bůh s námi

Který Boží plán se splní příchodem svatého města? Zj 21,3

Bůh má zájem o společenství s člověkem. Dosvědčuje to nejen stvoření, ale i celé dějiny starozákonního lidu. Přes svatyni na poušti, Šalomounův a Zorobábelův chrám. Nejvýrazněji to dosvědčuje Písmo vyjádřením, že „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“. Když Boží lásku k lidem nedokázaly zmařit celé dějiny hříchu, je logické, že po odstranění původce hříchu a jeho následků se původní Boží záměr s lidmi slavně naplní.

Kde a jak dlouho bude Bůh vládnout? Zj 11,15; 19,16

Podobenství o ztracené ovci můžeme vztahovat i na celou naši planetu, která se svévolně ztratila z vesmírného ovčince a kterou šla hledat láska Stvořitele v osobě Ježíše Krista. Po návratu této ztracené ovce do nebeského ovčince „i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všechno podřídil, a tak bude Bůh všechno ve všem“ (1 Kor 15,28). „A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ (Zj 5,13)

6. Občané království

Co žádá Král od obyvatel nové země? Zj 21,7

Kdo chce být obyvatelem věčných příbytků a žít ve svatém ovzduší a prostředí s Bohem, musí být znovuzrozen. Celé Písmo nás poučuje o tajemství, jak se stát občany nebeského království.

Co musíme mít stále na zřeteli vzhledem na ta mnohá naučení o cestě k věčnému životu? Mat 18,3

Být velkým v království Božím znamená mít dětsky pokornou, jednoduchou víru a čistou lásku. Každá pýcha musí odumřít, každou žárlivost je třeba překonat a je třeba pěstovat dětinnou důvěru.

Jsme ochotni vzdát se vlastní moudrosti a přijmout království nebeské jako malé dítě? Jsme ochotni rozloučit se s představou o vlastní důstojnosti, spravedlnosti a dobrotě? Cena věčného života je velká. Křesťan si snad ani neuvědomuje velkou změnu, která se s ním děje. Čím více se charakterem podobá Kristu, tím skromněji smýšlí o sobě. Pozornosti světa však tato změna neunikne.

7. úkol — dne 12. listopadu 1983

Křesťanství a zdraví

Zákl. verš: 1 Kor 10,31

Pochopme, co zde Pavel říká. Zmiňuje se o některých nedostacích Izraele v době jejich odchodu z Egypta. Uvádí jejich hříšné zvyklosti a potom se obrací na křesťanský sbor a jeho začínající zápas proti modloslužbě. Společné stolování pokládá za hráz proti pohanské bezbožnosti. Pohané jako by se řídili heslem: „Jezme, pijme, protože zítra zemřeme“. Pavel svoje zdůvodnění končí slovy našeho základního verše.

Křesťané musí chránit základ své víry. Jeden z nejdůležitějších bodů víry říká, že křesťan je Božím vlastnictvím, protože Bůh nás stvořil a vykoupil. Zde je základ a počátek správných zdravotních návyků.

Ve světě pozorujeme stále větší rozmach alkoholismu. Projevuje se to velkou měrou v opilství a zločinnosti. Církev je povinna postavit se proti tomu. A obětem podat pomocnou ruku. Každé požívání drog škodí jednotlivci i společnosti a znehodnocuje chrám Ducha svatého. Vý-

chova k dobrým návykům a pomoc těm, kteří ztratili nad sebou vládu, je důležitým křesťanským úkolem.

1. Boží ideály pro věřící

Odkud víme, že Adam a Eva měli dokonalé tělo? 1 Moj 1,27

Adam a Eva byli dokonale zdraví lidé, nepodléhali nemocem. Byli vzorem celému lidstvu. Kdyby hřích nevnikl do ráje, všichni lidé by měli dokonalé tělo, byli by se těšili dobrému zdraví a uměli by se ovládat.

Jaké zaslíbení dal Pán Bůh svému lidu v zájmu jejich zdraví? 5 Moj 7,12—15; 2 Moj 15,26; 23,25

Kristus byl vůdcem a učitelem starověkého Izraele a učil ho, že zdraví je odměnou za poslušnost zákonů Božích. Velký Lékař, který léčil nemocné v Palestině, promlouval ke svému lidu z oblakového sloupu a sděloval mu, co musí a co pro něj učiní Bůh. Kristus dal Izraeli jasné pokyny, jimiž se má řídit ve své životosprávě a ujistil ho, že Hospodin od nich vzdálí každou nemoc. Když plnili podmínky, plnila se jim i zaslíbení.

2. Správná výživa

Proč se Pán Bůh zajímá o naše zdraví? 5 Moj 14,2

Nebyl to prázdný rozmar, že Stvořitel stanovil rozdíl mezi čistým a nečistým masem (viz 1 Moj 7,2; 5 Moj 14,3—21; 3 Moj 11,1—47). Pán si vyvolil izraelský lid, aby byl „zvláštním lidem“ převyšujícím všechny ostatní národy. Pro toto vznešené povolání se měli pokládat za „svatý lid“. Měli dbát na svou stravu a na jiné zdravotní pokyny v zájmu svého duchovního i tělesného zdraví. Mezi zvířaty se čím dál tím více rozmáhají různé nemoci. Jejich maso lidé používají k jídlu. To je další vážný důvod, proč by měla být bezmasá strava lepší. Účelem zdravotních rad je snaha o nejlepší rozmach tělesných, duševních i duchovních sil. Učme se poznávat, že zákony přírody jsou zákony Boží, určené pro naše blaho.

Co se můžeme naučit z příkladu starozákonního lidu?
4 Moj 6,2—4; Soudců 13,2—5

Správné zdravotní návyky nás učí, abychom se vzdali všeho škodlivého a moudře užívali to, co slouží našemu zdraví. Málokdo si uvědomuje, že návyky v jídle ovlivňují naše zdraví, charakter, užitečnost na světě i věčnou budoucnost.

3. Ježíš a zdraví

Jak projevil Pán Ježíš hluboký zájem o zdraví člověka?
Mat 4,23

Působení Božího Syna svědčí o tom, jaký zájem má nebe o zdraví člověka. Už ve Starém zákoně říká Bůh: „Já Hospodin jsem tvým lékařem“ (2 Moj 15,26). On chce, aby jeho stvoření bylo zdravé a radovalo se z plnosti života. Je to důkaz jeho péče o nás.

Co řekl Pán Ježíš o sebeovládání v souvislosti s přípravou na jeho druhý příchod? Luk 21,34

Ve všech dobách měla na lidstvo vliv nejrůznější pokušení, která pramenila z tělesné přirozenosti. Nestřídmostí nepřítel spasení ničí duševní i mravní síly, které Bůh člověku dal. Nestřídmost brání člověku vážit si věčných hodnot.

4. Tělo věřícího člověka

Jakou odpověď dává Pavel křesťanům na otázku týkající se tělesných pokušení? Řím 12,1

Když přijmeme tuto odpověď, uděláme velký krok na cestě k vítězství nad pokušením. Tělo je pak stálým Božím vlastnictvím a pod stálou Boží kontrolou. Naše touhy musí ovládat vůle, a ta má být rovněž pod Boží kontrolou.

Co říká Pavel o těle věřícího člověka? 1 Kor 6,19.20

Pro křesťana je to skutečnost. Při křtu odevzdal své tělo Bohu. Stvořitel si ho pak přetváří na chrám Ducha svatého.

Adventisté věří, že Kristovi následovníci mají být příkladnými lidmi, kteří žijí podle Božích zásad a nepřizpůsobují se zvráceným způsobům. Nemilují pochybné zábavy. Věřící považují své tělo za chrám Ducha svatého, a proto se odívají slušně, skromně a důstojně. V jídle, pití a v celém chování mají projevovat, že jsou následovníky svého Mistra. Věřící se proto zdržují všech škodlivých nápojů, tabáku, jiných narkotik a vystříhají se takového způsobu života, který poskvřňuje tělo i duši.

5. Duch nabádá ke střídmosti

Jak se v nás projevuje Duch svatý? Gal 5,22.23

Střídmost má širší význam než jen zřeknutí se něčeho. Je to život ovládaný Duchem v každém směru, ať už jde o jídlo, pití, spánek, odívání, práci nebo zábavu. Střídmost je Boží odpověď na každou nesprávnou touhu. Pavel uvádí devatero ovoce Ducha a střídmost je jedním z nich. Je důležitá, má-li být náš život požehnáním.

Kdy dosáhneme celkového posvěcení? 1 Tes 5,23

K dosažení vznešených křesťanských ideálů nám nestačí síly. Potřebujeme pomoc od Boha, který nám ji slíbil v hojnosti. Všemohoucí Bůh, který nás skrze víru v Krista ospravedlňuje, nás mocí svého Ducha i posvětil a zachová až do dne Kristova.

6. Věčné zdraví

K jakému konečnému cíli vedou věřící správné zdravotní návky? 2 Petr 3,13

Střídmost a sebeovládání přináší vysokou odměnu v tomto životě, ale svrchovaným cílem úsilí je způsoblost pro život ve věčnosti. Pavel o tom mluví v 1 Kor 9,24.27. Připomíná, že sám sebe ukázněval, aby získal korunu věčného života. Mnozí lidé vynakládají velké úsilí, aby v soutěžení získali pozemskou cenu. V zájmu vítězství se zdržují všeho, co by mohlo oslabit jejich tělesné i duševní

schopnosti. Ti, kteří běží ten duchovní „běh o závod“, měli by se vyhýbat všemu, co by jim mohlo být překážkou v boji o „korunu věčného života“.

Jaká požehnání jsou slíbena obyvatelům nové země?
Zj 21,3.4; 22,1—3

Pán Bůh provždy odstraní každou příčinu slz. Podle jeho zaslíbení hřích i smrt pominou a vykoupení budou mít dokonalé tělo, mysl i ducha. Přemýšlejme o radostné perspektivě Božího slibu nového nebe a nové země.

8. úkol — dne 19. listopadu 1983

Duchovní dary

Zákl. verš: Luk 4,18

Životu a službě našeho Pána porozumíme opravdu jen tenkrát, když pochopíme, jakou úlohu hrál Duch svatý v jeho každodenním životě. Anděl zvěstoval Marii: „Sestoupil na tebe Duch svatý . . . , proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží“ (Luk 1,35). Při křtu Ježíše „sestoupil Duch svatý na něj v tělesné podobě jako holubice“ a „hned vypudil ho Duch na poušť“. Při jiné příležitosti řekl Pán Ježíš: „Duch Páně nade mnou“. Syn Boží potřeboval Ducha, když měl uskutečnit vysvobození svého lidu z hříchů. Jeho lid potřebuje Ducha svatého ještě více, když bojuje proti hříchu a očekává milost, aby mohl usměrňovat jiné k témuž vítězství. Tak to bylo s církví od jejího začátku. První členové církve zůstali v Jeruzalémě podle příkazu Páně, pokud nebyli oděni mocí z výsosti. Teprve potom mohli svědčit o Kristu.

Také my jsme povoláni svědčit o Kristu, aby bylo dokonáno dílo, které Kristus začal. Nejsme bez hříchu jako Kristus a nejsme ani tak odevzdání dílu jako apoštolové. Ale můžeme obdržet tutéž moc z výsosti, která je

vedla a ponoukala. Duch čeká na příležitosti, aby nám mohl dát potřebné dary. Máme je přijmout a pak je použít.

1. Kristův zástupce

Jak se postaral Pán Ježíš před svým odchodem o duchovní život učedníků? Jan 14,16

Kristus zjevil svým životem i učením Otce a zjevil nám i osobu Ducha svatého. Učedníkům slíbil, že Duch bude pokračovat v díle, které on sám začal.

Jakým způsobem měl Duch svatý působit v církvi? Jan 14,15.17.27; 15,26; 16,7—14

Duch svatý měl: A) potěšovat ty, kteří zůstali ve službě evangelia po odchodu Páně; B) být stále s nimi; C) naučit je všemu; D) působit nejen na věřící, ale i ve „světě“; E) uvést do veškeré pravdy. Pán Ježíš viděl, že učedníkům uniká pravý smysl jeho slov. Slíbil proto, že Duch svatý jim tyto výroky připomene. Mnohé věci, které by učedníci nebyli pochopili, zůstaly nevyřčeny. Ty jim měl v pravé chvíli objasnit sám Duch.

2. Zaslíbení a naplnění

Jaké místo zaujímal Duch svatý v prvotní církvi? Sk 1, 4.5

Působení Ducha mezi učedníky se v jistém smyslu lišilo od jeho působení v Ježíšově životě. Duch svatý se ujal učedníků a připravoval je pro významné dílo.

Jakým způsobem přišel Duch na čekající věřící? Sk 2, 1.2.38—41

Učedníci toužili pokračovat v díle, které začal Ježíš. Uvědomili si velikost svého závazku vůči nebi a cítili odpovědnost za své dílo. Posílení darem Ducha svatého a plni horlivosti vyšli, aby šířili vítězství kříže. Duch je oživoval a mluvil skrze ně. Pokoj Kristův zářil z jejich tváří. Svě životy zasvětili službě Kristu a jejich tváře svědčily o jejich odevzdanosti.

3. Církev vedená Duchem

Z čeho poznáváme, že příchod Ducha se nestal jen jednou? Sk 4,31

Prvotní církev byla učenlivá. O letnicích získala velké požehnání. Její představitelé a členové toužili po trvalé přítomnosti těchto požehnání a byli bohatě odměněni vědomím úzkého společenství a velké apoštolské moci (Sk 4,32.33).

Jak ochoten je Bůh dát svého Ducha těm, kteří ho chtějí přijmout? Sk 8,14—17.26—40

K jednomu takovému, jenž hledal světlo a rád by přijal evangelium, přivedl anděl Filipa. I dnes řídí andělé kroky těch, kteří poskytnou Duchu svatému možnost, aby posvětil jejich jazyk a zjemnil a zušlechtil jejich srdce. Anděl, který byl vyslán za Filipem, mohl sám prokázat službu dvořanovi, avšak to neodpovídá Božímu způsobu působení. Podle Božího plánu mají lidé sami přinášet světlo svým bližním.

4. Dary v církvi

Jaké dary poslal Bůh církvi skrze Ducha svatého? 1 Kor 12,28

Celá kapitola je věnována pojednání o duchovních darech. Duchovní dary jsou vyjmenovány v pořadí důležitosti. Především je uveden dar apoštolské služby a na konci je dar jazyků. Je jisté, že tento seznam darů není úplný. Od v. 4 po 11 jsou uvedeny i další dary — moudrost, poznání, víra, mluvení jazyky a výklad jazyků. Velká, dospělá církev může mít mezi svými členy zastoupeny všechny tyto dary. Je správné, když církev prosí o dar Ducha a když si uvědomuje, že je rozděluje Boží moudrost.

Jaký je rozdíl mezi seznamem duchovních darů v epistoletě Korintským a v epistoletě Efezským? Ef 4,8—11

V epistoletě Efezským Pavel se nerozpisuje o duchovních

darech jako v 1 Kor 12). Účelem darů je připravit věřící pro službu, která bude vzdělávat tělo Kristovo, tj. církev. Jednota pochází z víry a poznání Božího Syna.

5. Dar prorocství

Jak vysoce si apoštol cenil dar prorocství v porovnání s mluvením jazyky? 1 Kor 14,3

Pojem prorocství se v Písmu neomezuje jen na předpovídání budoucnosti. Týká se také oznamování vůle církvi a jejím jednotlivým členům. Pavel dává přednost proroku před člověkem, který mluví neznámými jazyky. Církev měla v každé době lidi, kteří více nebo méně sloužili darem prorocství. Písmo říká, že v posledních dnech dar prorocství bude právě tak důležitý, jako byl v počátcích církve.

Jaké prorocství použil Petr ve svém kázání o letnicích? Sk 2,16—18

Z podnětu Ducha použil Petr prorocství Joele. Toto prorocství mluví o velkém a hrozném dni Hospodinově (Joel 2,30—32). Mělo připravit lidi na příchod dne Páně, aby se setkali se svým Pánem v pokoji a v radosti.

Adventisté s. d. věří, že Bůh dal své církvi dary Ducha svatého, jak jsou vyjmenovány v 1 Kor 12 a Ef 4. Tyto dary působí podle Božích zásad uvedených v Písmu a církev je dostala ke zdokonalování svatých, pro službu slova a vzdělání těla Kristova.

6. Největší dar

Který duchovní dar můžeme pokládat za největší dar Ducha svatého? 1 Kor 12,31; 13,13

Tématem 1 Kor 13 je láska (řecky agapè), jakožto vrcholný dar Ducha, bez kterého by všechno naše úsilí nebylo ničím. Nic by nám také neprospěly dary prorocství, znalost všech tajemství, nebo dokonce víra přenášející horry a ochota obětovat život, kdyby nás láska nepudila, abychom tyto dary používali. Písmo nám představuje Boha

jako lásku. O dar lásky máme prosit, a když ho dostaneme, máme jej horlivě používat.

Kam řadí Pavel „lásku“ v seznamu duchovního ovoce? Gal 5,22.23

Svrchovaná láska k Bohu a nesobecká láska jednoho k druhému je ten nejlepší dar, kterým nás může náš nebeský Otec obdarovat. Tato láska neznamená nějaký náhlý pocit, ale božskou zásadu, stálou sílu. Neposvěcené srdce ji projevit nedokáže. V srdci obnoveném Boží milostí je láska vedoucí pohnutkou jednání.

9. úkol — dne 26. listopadu 1983

Křesťanstvo hospodaření

Zákl. verš: Mat 6,20.21

Učení našeho Pána je závan z jiného světa. Pochází od toho, jehož „království není z tohoto světa“. Ti, kteří ho chtějí následovat, musí mít jiné nazírání na vztah k hmotným hodnotám, k penězům a majetku. Snaží se ukládat si poklady v nebi. Vědí totiž, že taková praxe je v každém ohledu moudřejší, než hromadění jakýchkoli pokladů zde na zemi.

Tyto myšlenky nás vedou k uvažování o křesťanově hospodaření. Můžeme je definovat jako nesobecké používání Božího požehnání. Může jít přitom o peníze, majetek nebo postavení. Může však jít také o dar času, zdraví, rozumových schopností, tělesných zdatností a mnohých jiných způsobilostí.

Když se v adventistických kruzích mluví o hospodaření, pak se tím obvykle myslí na desátkový systém. Čím jsou vyšší výdaje církve na udržování misijní, zdravotnické, výchovné, administrativní a dobročinné služby ve světě, tím naléhavěji si její členové uvědomují potřebu věrnosti

v přinášení Bohu toho, co je Boží, jakož i obětavosti v přinášení dobrovolných darů. Milující srdce se však nespokojí ani s tím, protože ví, že je to jeden ze způsobů, jak si „ukládat poklad v nebi“. Kdyby nás přepadlo pokušení přemýšlet o tom, zda naše dary byly nevhodně použity, pak si připomeňme výrok Dr Atteburyho, kazatele 18. století: „Budeme se trápit nad případným pochybným uplatněním dobročinnosti? Vždyť Bůh, který je vševědoucí, posílá každodenně proudy svého požehnání i na nevděčné a nespravedlivé.“

1. Vlastník a Stvořitel

Jakou práci svěřil Pán Adamovi po stvoření? 1 Moj 2,15

Adam měl radost z krásného povolání starat se o přírodu kolem sebe. Pokud nebylo hříchu, nebyla mu práce žádným břemenem i přesto, že mu byl svěřen větší majetek než kdykoli komukoli jinému.

Pokud zůstávali věrni zákonu Božímu, rostla jejich schopnost poznávat, radovat se a milovat. Získávali stále nové poznatky, odkrývali nové zdroje štěstí a poznávali stále častěji a jasněji nezměrnou, nevyčerpatelnou lásku Boží.

Komu vždy patřila země? 5 Moj 10,14; Ž 24,1

Bůh je svrchovaným Pánem světa a celého vesmíru. Všechno patří jemu. Jako Stvořitel je i vlastníkem. Svoje bohatství si však neponechává pro sebe. Rád se dělí s těmi, které stvořil. Naši první rodiče zůstali i po pádu do hříchu správci Božího vlastnictví. Stvořitel je neodvolal a lidé jsou dodnes jeho pracovníky, ať už si to uvědomují, nebo ne. Jsou zodpovědní Pánu, třebaže ho většina z nich nepokládá za vlastníka.

2. Náboženství a počty

Jak měli být podporováni kněží? 4 Moj 18,21

Odvádění desátků nepochází od Židů. Od nejranějších

dob požadoval Hospodin desátý díl pro sebe a Izraelští tento požadavek uznávali a zachovávali. Abraham platil desátky Melchisedechovi, knězi Boha nejvyššího (1 Moj 14,18.20). A Jákob, když dlel v Bétel jako vyhnanec a poutník, slíbil Hospodinu: „Ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám“ (1 Moj 28,22). Když se Izraelští začali ustavovat jako národ, byl zákon o desátcích znovu potvrzen jako nařízení Bohem přikázané, na jehož dodržování bude záviset jejich blaho.

Jaké svědectví nacházíme v Písmu o zachovávání tohoto příkazu mezi Božím lidem? 2 Par 31,5.6; Neh 10,37.38

Patnácté století před Kristem je dobou odchodu Izraelců z Egypta. Pak uplynulo 700 let, kdy Ezechiáš nastoupil na judský trůn. Tento krát vedl svůj lid zpět k Bohu. Přibližně po 120 letech Nabuchodonozor obsadil Judsko, Židy odvedl do zajetí. Velká část zajatců se vrátila do Judska za doby Ezdráše a Nehemiáše (457—445 př. Kr.). Záznam Písma mluví o jejich ochotě odevzdávat desátky levitům. Nechtěli zapomenout na „dům našeho Boha“. Po 40 letech náboženská touha ochabla, takže Malachiáš musel varovat kněze i lid, aby zůstali věrni bohoslužbě a svému náboženství. Desátkový systém tak trval dále, a to až do dob Kristových (Mat 23,23).

3. Víra a obětavost

Co přinášeli Izraelci Hospodinu kromě svých desátků?
5 Moj 12,6

Mnozí považovali židovský národ za politováníhodný, protože se od něj vyžadovalo neustálé podporování náboženství. Avšak Stvořitel člověka a dárce všeho požehnání věděl, co je pro lidi nejlepší. Devět desetin příjmu s Božím požehnáním je vždy víc, než celý příjem bez Božského požehnání.

Co je základem desátkového systému podle ap. Pavla?
1 Kor, 9,11—14

Rozmach církve byl pro členy znamením, že mají pra-

videlně podporovat jejich zvěstovatelskou službu. Starozákonní desátkový systém plně odpovídal potřebám křesťanské církve. Tento plán je jasný. „Komu bylo mnoho dáno, od toho bude i mnoho požadováno.“ Kdo má málo, dá z toho mála. Podobné pravidlo platí i pro dobrovolné oběti a dary. Vždy však máme pamatovat na onu vdovu a její dar. (Mar 12,41—44)

4. Náboženství a naše vlastnictví

Podle kterého pravidla máme používat naše dary? Řím 14,7

Ať už chceme nebo ne, náš život se týká i našich bližních. Máme pamatovat na jejich potřeby. Nezapomeňme, že našim vlastnictvím nejsou jen peníze a majetek, hospodařit máme i s ostatními dary, které jsou nám svěřeny. Pán nám to všechno dal ze dvou příčin: abychom měli, co potřebujeme sami a abychom ochotně dávali i jiným.

Co řekl Pán Ježíš o povinnostech učedníků k jiným lidem? Mat 10,7.8

Tento úkol nepsal Pán jenom dvanácti učedníkům. Je to služba, která se týká také nás. Máme dobře hospodařit s našimi duševními i duchovními schopnostmi, svou znalostí Písma, hudebním nebo jiným uměleckým nadáním apod. Dary, které jsme dostali od Boha, máme použít k jeho slávě a pro záchranu bližních.

5. Zkouška pravého náboženství

Co je zkouškou pravého náboženství podle ap. Jakuba? Jak 1,27

Jakubova rada začíná už ve v. 22, kde skutky jsou nadřazeny slovům. Ve v. 27 chce vysvětlit, že před Bohem má význam jen takové náboženství, které se stará o trpící. Vdovy a sirotci představují všechny ty, kteří potřebují naši pomoc a službu. Povinností každého křesťana je tak hospodařit s časem, silou, schopnostmi a prostředky, aby

se mohl postarat také o ty, kteří se sami o sebe postarat neumějí.

Jaký význam má Ježíšovo učení o povinnostech křesťana dnes? Luk 10,25—37

Kristova odpověď na první otázku naznačuje důležitost lásky k Bohu a bližnímu. Druhá odpověď chce pomoci bližním, kteří potřebují pomoc bez ohledu na rasové nebo společenské rozdíly. I nám říká Pán Ježíš: „Jdi a čiň podobně!“

6. Požehnání věrného hospodaření

Jaké zaslíbení provádí věrné hospodaření? Mal 3,10

V Písmu nacházíme tři důvody odevzdávání desátku Pánu:

- a) desátkový systém je Boží plán;
 - b) Bůh ho určil na podporu svého pozemského díla;
 - c) přijetí tohoto plánu přináší hojné Boží požehnání.
- Pohnutkou přitom není požehnání samo, ale toto požehnání přichází, když ochotně posloucháme a „přinášíme celý desátek do pokladnice“ Boží.

Co slibuje Kristus štědrým dárcům? Luk 6,38

Když jde o dávání, budme štedří, i když okamžitý výsledek své obětavosti nevidíme. Kristovi následovníci by neměli čekat na podněty k obětavosti z misijních zpráv. Jsou-li duchovně probuzeni, pak při každém svém příjmu cítí Boží hlas i hlas svědomí.

Církev

Zákl. verš: Kol 1,18

V dnešním úkolu chceme uvažovat o „církvi“. V Písmu nacházíme pro naše slovo církev dva výrazy hebrejské a dva řecké. Prvním hebrejským výrazem je *édah*, což znamená „stanové setkání“ nebo „shromáždění“. Druhým výrazem je *kahal*, což znamená „shromáždění“, „společnost“.

Ve starších starozákonních knihách se vyskytuje hlavně výraz *édah*, zatímco ve spisech pozdějších se vyskytuje výraz *kahal*.

V řeckém překladu Starého zákona (septuaginta) řecký výraz *synagógé* odpovídá hebrejskému slovu *édah* ve starších starozákonních knihách, zatímco v novějších spisech Starého zákona se používá výraz *ekklesia* místo výrazu *kahal*. Takové je pozadí novozákonního významu křesťanského shromáždění v podobě slova církev.

1. Církev ve Starém zákoně

Proč si Kristus vyvolil Izraele? 5 Moj 7,6

Z písma vyplývá, že Bůh si povolal Izraele, aby ukázal, co dokáže udělat jeho milost z hříšných lidí (5 Moj 4,20; 14,2).

Tento záměr byl zjevný už při potopě, když Pán Bůh zachránil Noema a jeho rodinu. Byl zřejmý i při povolání Abrahama, Izáka a Jákoba. Podle tohoto plánu chtěl Bůh přivést všechny lidi zpět do náručí své lásky v zájmu jejich pravého a trvalého štěstí.

Co řekl Štěpán o těch, s kterými Bůh učinil smlouvu u Sinaje? Sk 7,37.38

Štěpán stál před vysokou židovskou radou a mluvil o Boží laskavosti projevované od Abrahama až po Šalomouna. Podobně jako ap. Petr (Sk 3,22—26) i tento Boží svědek vztahuje Mojžíšovo proroctví o příchodu proroka na narození Syna Božího. Tohoto proroka představuje jako anděla, který promluvil na hoře Sinaj. Izraelity označuje za shromáždění na poušti. Novozákonní věřící pokládali starozákonní shromáždění nebo sbor za počátek křesťanské církve.

2. Církev za Kristova působení

Jak oznámil Pán Ježiš počátek své církve? Mat 16,18; 1 Kor 3,11

Starý i Nový zákon často označují Ježíše Krista za skálu. Použití tohoto slova objasňuje ap. Pavel v 1 Kor 10,4. Mluví tu o izraelském lidu po vyjití z Egypta. Kdykoli byla řeč o této symbolické skále, nemohlo být pochyb o tom, že se tím míní Kristus. Můžeme být vděční, že naše naděje je založena na Kristu, pevné skále, a ne na nějakém pohyblivém úlomku skály. Církev nespočívá na nějaké lidské síle nebo moudrosti. Kristus ji založil na „Skále věků“. Církev s takovým základem „brány pekelné nepřemohou“.

Jakou moc dal Pán Ježiš učedníkům v zájmu zdárného růstu církve? Mat 16,19; 18,18—20

Výrazem „klíče království nebeského“ rozumíme slova Kristova. Vlastně celé Písmo je jeho slovem. Učedníci tedy nebyli odkázáni na vlastní moudrost a schopnost. Zmocňoval je Kristův zástupce, Duch svatý, který je uváděl do „veškeré pravdy“, aby si správně počínali a usměrňovali záležitosti církve. Na základě svědectví Písma platí dodnes: Kde je Kristus, tam je církev.

3. Apoštolská církev

Kdy se začala rozmáhat prvotní křesťanská církev? Sk 2,41

Až do letnic tvořili jádro církve ti, kteří odpověděli na Kristovo osobní pozvání. O letnicích přijalo Krista za svého osobního Spasitele asi 3.000 lidí. Byla to odpověď na výzvu, kterou slyšeli z úst učedníků. Ti, kteří se rozhodli Krista následovat, byli pokřtěni a církev rostla. Rozmach církve vyžadoval plánovaný církevní řád. O ten prosili jeho učedníci na společných modlitbách a společných úvahách. Rádcem jim byl Duch svatý, který jim ukazoval východisko v zájmu církve.

Co čteme v Písmu o rozmachu církevní organizace? Sk 9,31; 20,28

Když se Saul stal křesťanem, věřící měli „pokoj“. V důsledku toho se církev „rozhojňovala“, tj. počet věřících rostl.

Ve skut. 20,28 se mluví o církvi Boží. Míní se tím spíše celek církve než nějaká místní skupina věřících. Další zmínky ve Skutcích apoštolských o církvi se vztahují na místní sbory věřících. Lukášovo svědectví mluví o rychlém rozmachu církve v podobě nových křesťanských sborů. Církev tedy představuje všechny věřící ve stále větším počtu místních církevních sborů.

4. Kristus a jeho církev

Čím je Kristus pro církev? Kol 1,18

Kristus má první místo v církvi, protože je hlavou tohoto těla. Obraz lidského těla v Pavlově přirovnání naznačil živé spojení mezi Kristem a jeho církví. Z našeho textu vyplývá, že Kristus je hlava a církev je tělo. Kristus jako Stvořitel vždy byl a vždy bude první a svrchovaný. Tělo se má řídit příkazy hlavy. Podobně i církev má následovat Krista. Nemůže se řídit nikým jiným a přitom zůstat církví. Když tělo přestane poslouchat hlavu, zahyne.

Jaké vznešené postavení má Kristus jako hlava církve? Ef 5,23

Tělo nemůže zachránit ani sebe, jestli se neřídí příkazy přicházejícími z hlavy. To je Kristova služba církvi. On

ji zachraňuje svým moudrým vedením. On dal sám sebe — svůj život — pro záchranu církve před věčnou smrtí. Kdyby nebyl zemřel, církev by neměla život.

5. Obraz církve

Jakým poučením je nám novozákonní církev? 1 Kor 12, 27; Ef 4,12

Nový zákon představuje křesťanskou církev jako:

- a) tělo Kristovo (1 Kor 12,27; Ef 4,12)
- b) chrám Boží (Ef 2,19—22)
- c) Jeruzalém, nebeský Jeruzalém, nový Jeruzalém (Gal 4,26; Žid 12,22.23; Zj 21,2.3)
- d) nevěsta, manželka Beránkova (Zj 21,2.9)
- e) dům Boží, sloup a základ pravdy (1 Tim 3,15)
- f) království Boží, království nebeské. Toto označení se vztahuje na církev vítěznou, oslavenou a věčnou.

6. Církev ostatků

Co rozumíme výrazem „církev ostatků“? Zj 14,12

Církev ostatků je církev před příchodem Syna člověka. Podobá se věrné církvi v každém věku. Tváří v tvář problémům a nebezpečí před druhým příchodem Páně potřebuje zvláštní duchovní výbroj podle verše 12:

- A) trpělivost svatých. To patří k předpověděné době soužení (Zj 12,17). Věřící potřebují sílu, aby zvládli nápor ďáblova hněvu;
- B) zachovávají Boží přikázání. Žádné přikázání není jmenováno výslovně, ale je zřejmé, že jde o všechna Boží přikázání. Rozumíme tím desatero a ostatní Boží příkazy, které církev dostala na své cestě;
- C) víra Ježíšova (víra v Ježíše). Věřící mají žít podobně z víry, jako žil Ježíš a tato jejich víra se má upínat k Ježíši.

Jaký byl Boží plán s církví ve všech dobách? Ef 3,8—11

Církev je Boží nástroj ustanovený v zájmu záchrany lidstva. Bůh ji povolal k službě a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Od začátku bylo v Božím plánu, aby jeho církev zrcadlila světu plnost Boží lásky a milosti. Členové církve, které Bůh povolal, mají zvěstovat jeho slávu. Církev je Boží pevnost, Boží útočištné město, které Pán udržuje. V každé době měl Pán své strážné, kteří vydávali věrné svědectví lidem, mezi kterými žili. Přinášeli výstražné poselství, a když byli odvoláni, jejich dílo převzali jiní.

11. úkol — dne 10. prosince 1983

„Vstaň, dej se pokřtít“

Zákl. verš: Sk 22,16

Křest je ustanovením Nového zákona. Není symbolem, který by se vázal k něčemu budoucímu, jako byla ustanovení Starého zákona. Naopak, je významnou památkou, která dosvědčuje, že Kristova oběť na Golgotě byla skutečností a že Kristův následovník křtem projevuje víru v tuto oběť jako jedinou záruku svého přijetí u Boha.

Křest představuje dvě významné události: A) Kristovu smrt, pohřeb i zmrtvýchvstání; B) smrt hříchu, pochování staré přirozenosti a duchovní zmrtvýchvstání věřících. Jsme pokřtěni v Kristovu smrt. Křtem jsme pochováni s ním. Naše vzkříšení se bude podobat jeho vzkříšení.

O symbolu křtu říká ap. Pavel jasně: starý člověk je ukřižován, a proto věřící už nemusí sloužit hříchu (Řím 6,6; Gal 5,24.25). Pro znovuzrozeného člověka má tedy křest dvojitý význam: především je prostředkem vyjadřujícím víru v obětní smrt Ježíšovu a za druhé svědčí o osobní zkušenosti, kterou člověk prochází, když se stává dítětem Božím. Staré věci pominuly, všechno je nové.

1. Příkaz ke křtu

Jaký příkaz dal Pán Ježíš svým učedníkům před nanebevstoupením? Mat 28,19

Tento závažný výrok má v plánu spasení podstatné místo. Je pravda, že pouhé splnění litery požadavku křtu nemůže člověka vysvobodit z jeho hříchů. Je potřebná živá víra. Křest však symbolizuje duchovní očištění a je vnějším vyznáním vnitřní proměny.

Boží služebník Annaniáš vyzval Saula z Tarsu po jeho obrácení, aby se dal pokřtít a smyl svůj hřích. Obrácení a znovuzrození v tom mělo určitý význam. Skutečné očištění od hříchu způsobí jenom Kristova krev. Ona je tou studnicí, která byla otevřena k očištění hříchů a nečistot. Avšak právě tak, jak bylo ve Starém zákonu nutné ustanovení, kterým směl hříšník vyjádřit svou víru v usmiřující krev, tak je nutný i křest pro ty, kteří žijí v době novozákonní.

Jak dalekosáhlý význam má křest podle Ježíšových slov? Mar 16,16

Bezpodmínečnou podmínkou spasení a věčného života je víra v Boží milost, která odpouští hříchy skrze zástupnou oběť Krista, jenž zemřel, byl pochován a vstal z mrtvých za hříšné lidi. V Kristově smrti musí člověk vírou vidět svou vlastní smrt a musí věřit, že Kristova krev má moc očistit jej od všech hříchů. Kdo tak věří, smí se dát pokřtít na veřejné vyznání své víry, která má zaslíbení spasení a věčného života.

2. Pokřtění v Krista

Jakou významnou otázku položil apoštol římským věřícím? Řím 6,3

Z předcházející souvislosti těchto slov vyplývá, že římsští křesťané měli vědět, že křest v Ježíše Krista znamená smrt hříchu, a ne pokračování v něm.

Novozákonní odborník, prof. Sauter, připomíná, že po-

dle jistých papyrusových rukopisů výraz „pokřtění v Ježíše Krista“ vždy znamená, že pokřtěný člověk se stává vlastnictvím Božím. Křest tedy není jen na svědectví, že se člověk zřekl starého života, ale i to, že je teď osobním vlastnictvím svého Vykupitele. Obrácený člověk má tedy jiného Pána, je dítětem nebeského Krále.

3. Předpoklady křtu

Co má předcházet křtu podle slov Jana Křtitele? Mat 3,1.2.7.8

Ježíšův předchůdce, Jan Křtitel, byl první, kdo upozorňoval na křest jako na vnější znamení vnitřní změny a veřejného potvrzení pokání a obrácení. Jeho výzva se týkala bez výjimky všech (Luk 3,3). Bůh chtěl, aby Židé všech vrstev přijali spasení na základě pokání a víry a aby se v důsledku toho dali pokřtít. Pokání a obrácení na základě víry v Beránka Božího, který snímá hříchy světa, je dodnes bezpodmínečným předpokladem biblického křtu.

Jakou naléhavou otázku dostal Filip a jakou výstižnou odpověď na ni dal? Sk 8,36.37

Filip nezbraňoval komorníkovi přístup k spásnému úkonu. Nekladl všetečné otázky, ale nezapomněl se zeptat na to podstatné: „Věříš z celého srdce?“ „Bez víry není možné líbiti se Bohu“ (Žid 11,6). Komorníkovo vyznání: „Věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží“, byla správná odpověď. Byla i nutná a za komorníka ji nemohl dát nikdo jiný. Zde jasně vidíme význam osobní, nezastupitelné víry jako podmínky biblického křtu. Jenom ti, kteří dosáhli věku, kdy mohou osobně věřit, mohou se dát pokřtít.

4. Křest ponořením

Z kterých biblických příkladů křtu poznáváme, že jediný správný způsob je křest ponořením? Jan 3,23

Slovo „baptizo“ se v dávných dobách používalo jako vyjádření namáčení roucha v roztoku barvy, nebo když šlo

o ponoření nádoby při nabírání vody. Z biblických příkladů jasně vyplývá, že u křtu šlo o ponoření. Jan Křtitel křtil v Enon, blízko Sálím, kde byly vody mnohé. Kdyby Jan byl kajícícky kropil nebo poléval, byl by zbytečný požadavek „mnohých vod“.

Čím potvrdil sám Pán Ježíš význam i způsob křtu? Mat 3,14–16

Pán Ježíš svým příkladem uznal význam křtu, potvrdil jeho způsob a současně dosvědčil, že Janovo poslání je od Boha. Pán Ježíš nepřijal křest jako vyznání viny, plně se však postavil na stranu hříšníků a konal všechno, co máme konat i my.

Co v této souvislosti vyplývá z Pavlových slov? Řím 6,3–5; Kol 2,12

Pavlova slova mají smysl jen tenkrát, když křest chápeme jako ponoření. Obraz pohřbu a zmrtvýchvstání je srozumitelný, když máme na mysli křest ponořením. I baptisteria ve starých církevních sborech svědčí o tom, že křesťanská církev po celá staletí křtila ponořením.

5. Požehnání křtu

O jakých požehnáních se v souvislosti křtu zmiňuje Písmo?

- A) **Odpuštění hříchů** (Sk 22,16; 1 Kor 6,11). Křest je slavnostním zřeknutím se hříšných způsobů světa. Je vnějším znamením vnitřního očištění.
- B) **Dar Ducha svatého** (Sk 2,38). Přijetí tohoto daru může předcházet nebo následovat (Sk 10,45; 8, 12.15.16). Ježíš zvýraznil význam křtu tím, že Ducha svatého uvedl do života pokřtěného věřícího jako trvalého činitele.
- C) **Živé společenství s Kristem** (Gal 3,27; Řím 6,3–5). Pán Ježíš zaslíbil, že každý znovuzrozený člověk povstává k novému životu jako nové stvoření v Kristu Ježíši.

D) Přístup k církvi (1 Kor 12,13; Ef 4,5). Křest se označuje za bránu do církve. Je to symbol našeho spojení s tělem Kristovým, s církví.

6. Význam a důležitost křtu

Které další novozákonní texty svědčí o významu a důležitosti křtu?

- A) Prošba o nové svědomí (1 Petr 3,21). Křest má význam jen tenkrát, když je výrazem změny smýšlení a srdce.
- B) „Aby ji posvětil“ (Ef 5,26). Cílem křtu je posvěcení církve. Církev má být očištěna a posvěcena, bez poskvrny a vrásky a čehokoli podobného (v. 27).
- C) „Obmytí, jímž jsme se znovuzrodili“ (Tit 3,5). Božím řešením není jen odpuštění hříchů, ale znovuzrození a posvěcení. „Obmytí, jímž jsme se znovuzrodili“ je prvním krokem Spasitelova programu k vykořenění hříchu a posvěcení člověka. Samotný křest ovšem neznamená znovuzrození. Je však vnějším osvědčením vnitřního očištění skrze víru v Krista.
- D) „Z vody a z Ducha“ (Jan 3,5). Spojení viditelného úkonu s neviditelným působením znovuzro-
zující moci Ducha podtrhuje význam křtu pro vstup do Božího království.

Je-li křest tak důležitý, jak je uvedeno ve verších bible, pak bychom mu měli věnovat svrchovanou pozornost.

Večeře Páně

Zákl. verš: Jan 6,54

V nové smlouvě, kterou ustanovil Kristus, není mnoho symbolů. Křest je prvním krokem do křesťanského života. Přirozený člověk symbolicky umírá hříchu. Pak se rodí k novému, duchovnímu životu. Aby tento nově zrozený člověk mohl žít, potřebuje vhodný pokrm. A právě proto Pán Ježíš ustanovil druhý symbol — památku svaté večeře.

Křest a večeře Páně jsou dva jednoduché symboly v křesťanské církvi. Chléb a víno představují život Spasitele, jeho rady, jeho učení, které nás musí proniknout. Tak jako hmotný pokrm udržuje život těla, tak duchovní pokrm živí ducha.

Památka večeře Páně naznačuje jednotu věřících a spojení s Bohem. Jedná se zde o společenství. Tento symbol se však naneštěstí stal předmětem sporů v církvi. Jednoduchá Kristova slova byla a jsou překrucována nejrozmanitějšími významy.

Večeře Páně je připomínkou vykupitelské smrti Ježíše Krista, je pečetí Boží milosti a odpuštění našich hříchů, je symbolem našeho obcenství s Ježíšem Kristem, zárukou budoucího požehnání, totiž návratu Ježíše Krista a našeho věčného spojení s ním.

1. Starozákonní Velká noc

Na památku čeho měli Izraelité slavit Velkou noc po všechny doby? 2 Moj 12,12.13

Izraelité poslechli Boží příkaz. Urychleně a tajně konali přípravu k odchodu. Rodiny se shromáždily, zabily velikonočního beránka, upekly jeho maso na ohni, připra-

vily nekvašený chléb a hořké byliny. Otec — kněz domácnosti — potřel veřeje dveří krví beránka a vešel do příbytku ke své rodině. Otcové a matky tiskli své prvorozené k sobě a přemýšleli o strašné ráně, která měla této noci přijít. Avšak anděl smrti nenavštívil ani jediný izraelský příbytek. Znamení krve — znamení ochrany Spasitele — bylo na jejich dveřích a záhuba tam nevkročila.

Co měli Izraelité připomínat svým dětem? 2 Moj 12, 14.27

Velká noc měla žít ve vzpomínkách na vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Bůh přikázal, aby se každý rok vyprávěl příběh o vysvobození, když se děti budou tázat na význam tohoto ustanovení. Tak se zázračné vysvobození Izraele mělo udržet v živé paměti všech.

2. Předobraz a skutečnost

Za koho označil Jan Křtitel přicházejícího Ježíše? Jan 1,29

Bylo Božím přáním, aby velikonoční bohoslužby odváděly pozornost lidí od jejich pozemského pečování a připomínaly jim divy, které Bůh vykonal pro jejich vysvobození z Egypta. Bůh si přál, aby v tom poznali zaslíbení, že budou vysvobozeni z hříchu. Tak jako krev zabitého beránka zachránila příbytky Izraelských, tak je může zachránit jen Kristova krev. Záchranu však mohou získat jedině vírou v Krista. Symbolická bohoslužba měla význam jen tehdy, když přivedla věřící ke Kristu jako k jejich osobnímu Spasiteli. Bůh si přál, aby velikonoční bohoslužby přiměly věřící k tomu, aby přemýšleli o Kristově poslání a modlili se.

Co píše apoštol Pavel o „velikonočním Beránkovi“? 1 Kor 5,7

Velká noc měla být svátkem, který měl připomínat nejen vysvobození z Egypta, ale měl být předzvěstí ještě většího vykoupení, vykoupení lidí z poroby hříchu. Obětíního beránka představuje „Beránek Boží“, v něm jedině

je naše naděje na spasení. Apoštol říká: „Neboť byl obětován náš velikonoční Beránek, Kristus“ (1 Kor 5,7). Tenkrát v Egyptě nestačilo jen zabít beránka, jeho krvi musely být pomazány veřeje dveří. Právě tak musí lidé pocítit zásluhu Kristovy oběti.

Jaký je rozdíl mezi starozákonní velikonoční večeří a večeří Páně? Luk 22,14.15

Kristus dospěl k bodu přechodu mezi dvěma bohoslužebnými systémy a mezi dvěma velkými slavnostmi. Velká noc byla ustanovena jako připomínka vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Večeře Páně byla ustanovena na památku velkého vysvobození, které přinesla Kristova smrt. Zatímco národní slavnost ztratí význam, památka, kterou ustanovil Kristus, bude udržována ve všech zemích a ve všech dobách, dokud Kristus nepřijde znovu v moci a slávě.

3. Příklad a poučení

Za jakých okolností a jakým způsobem chtěl Pán Ježíš dát naučení svým učedníkům o pokoře? Jan 13,5

Když se Pán Ježíš přepásal plátnem, aby smyl prach z jejich nohou, chtěl tím z jejich srdcí umýt nepřátelství, závist a pýchu. Toto umývání mělo daleko větší význam, než jen umytí zaprášených nohou. V takovém stavu, v jakém byli, nebyl ani jediný připraven na obecenství s Kristem. Nestanou-li se pokornými a láskyplnými, nebudou hodni účastnit se velikonoční večeře a mít podíl na památce, kterou Kristus zakrátko ustanoví. Jejich srdce musela být očištěná. Pýcha a samolibost plodí rozkol a nenávisť. Ježíš to všechno z nich smyl, když umyl jejich nohy. Jejich smýšlení se změnilo. Ježíš na ně pohlédl a mohl říci: „Jste čisti.“

Co měli učedníci podle slov Páně dělat i v budoucnu? Jan 13,13—16

Příkladným činem našeho Pána se tento ponižující úkon stal posvátným obřadem. Učedníci jej měli zachovávat,

aby nikdy nezapomněli na Kristovo naučení o pokoře a službě. Když je v srdci pýcha, svárliвість a soupeření, člověk nemůže navázat spojení s Kristem. Není připraven přijmout tělo Kristovo a jeho krev. Právě proto Ježíš ustanovil, aby se především zachovávala vzpomínka na jeho pokoru.

4. Na mou památku

Jak popisuje evangelista Matouš obřad ustanovení večeře Páně? Mat 26,26—29

Kristus sedí u stolu, na němž je připravena velikonoční večeře. Nekvašené chleby, které se používaly o Velké noci, a nekvašené velikonoční víno. Tyto pokrmy Kristus použije, aby znázornil svou neposkvrněnou oběť. Nic, co bylo zkaženo kvasem, který je symbolem hříchu a smrti, nemůže představovat „čistého a neposkvrněného Beránka“ (1 Petr 1,19).

Ježíš se svými učedníky jedl chléb a pil víno a tím se jim zavázal, že je jejich vykupitelem. Dal jim novou smlouvu, podle níž všichni, kteří ho přijmou, stanou se Božími dítkami a spoludědicové Kristovi.

Jakou zvěst přijal apoštol Pavel a dále ji pak zvěstoval? 1 Kor 11,23—25

Kristus, neposkvrněný Beránek Boží, se již brzy obětuje jako oběť za hřích a tak ukončí předobrazný obřadní systém, který čtyři tisíce let ukazoval na jeho smrt. Když večeřel se svými učedníky, ustanovil namísto tohoto systému službu, která bude připomínkou jeho velké oběti.

5. „Dokud nepřijde“

Co vlastně zvěstují ti, kteří se účastní této novozákonní památky? 1 Kor 11,26

Jaké ujištění dal Pán Ježíš učedníkům při poslední večeři? Mat 26,29

Obřad večeře Páně ukazuje na Kristův druhý příchod.

Jeho účelem bylo udržovat tuto naději živou v mysli učedníků. Jen proto, že Kristus zemřel, můžeme radostně očekávat jeho druhý příchod. Kristova oběť je ústředním bodem naší naděje.

6. Pokrm pro věčný život

Která slova Pána Ježíše ukazují na důležitost trvalého přijímání „těla Kristova a jeho krve“? Jan 6,53—57

Když přijímáme chléb a víno, které jsou symbolem Kristova ukřižování, ocitáme se v duchu u poslední večeře v oné horní sni. Zdá se nám, že kráčíme zahradou posvěcenou smrtelným zápasem toho, který nesl hříchy světa. Jsme svědky boje, kterým bylo dosaženo naše smíření s Bohem. Plán spasení se nám objevuje v celé slávě a myšlenky na Golgotu vzbuzují v našich srdcích svaté pocity. Naše srdce i ústa jsou naplněna chválou Bohu a Beránkovi.

Nic tak neuskutečňuje úzké spojení s Pánem a mezi sebou vzájemně jako večeře Páně, která je současně památkou i radostným očekáváním.

Proč trvali učedníci v lámání chleba? 1 Kor 11,24

Jak poznali dva učedníci v Emauzích svého Pána? Luk 24,35

Památka večeře Páně zachovává vnitřní jednotu společenství, kterou se vyznačovala prvotní církev. První křesťané se scházeli v soukromých domech, později v katakombách, jeskyních, často už před svítáním. Společenství víry je semklo u stolu Páně. Jejich společenství víry neznalo hranic. Jednota ducha je pojila svazkem pokoje. Když přijímali symboly těla Páně, dostávala pro ně pobožnost nový význam.

Křesťanské svědectví

Zákl. verš: Iz 43,10

Svět vždy potřeboval zbožné svědky. Po vyhnání z ráje Adam vyprávěl svým potomkům o bezhříšném životě v ráji, o pádu do hříchu, o odpuštění a o zaslíbení, které s Evou dostali, o Spasiteli. Po odchodu z ráje vytvářeli Adam s Evou základy náboženství, které mělo udržovat živé spojení mezi nimi a jejich Stvořitelem.

Později všichni patriarchové oznamovali pravdy, které měly význam pro jejich dobu. Noe kázal 120 let, Abraham svědčil o Bohu svojí vírou. Josef měl vysoce ušlechtilé chování i za nejnepříznivějších okolností. Mojžíš vyjednával s faraónem a 40 těžkých let prožil v zájmu svého lidu. Pak následovali další svědkové pravdy a dobroty všemohoucího Boha: Rut, Eliáš, Elizeus, Náman, Jonáš, Jeremiáš, Daniel, Malachiáš — poslední starozákonní prorok, a Jan Křtitel, který svědčil o Mesiáši.

V novozákonní době bylo mnoho smělých a věrných svědků Boží lásky v Kristu Ježíši. Ani v nejtemnějších dobách nezůstal Bůh bez svědectví o své moci, svých plánech a své milosti. A také teď, před druhým adventem Ježíše Krista, má Pán Bůh lid, který vydává slovem i životem svědectví o jeho spasitelné moci. Tak mají být připraveni obyvatelé země na jeho druhý příchod.

1. Důležitá příprava

Jaké zaslíbení dal Pán těm, kteří se k němu veřejně přiznají? Mat 10,32

Na první pohled se to může zdát jako dohoda: Jak ty mně, tak já tobě. Z celé souvislosti si však nesmíme dovolit takový snadný závěr. Pán povolal své učedníky,

svěřil jim poslání a varoval je před častými nebezpečími. Upozornil je také na určitý zákon. Při své veřejné práci se budou učedníci představovat jako jeho následovníci. Budou trpět pro jeho jméno, bude-li to třeba. Přejde však den, kdy je Kristus představí Bohu jako své věrné následovníky, které chce mít stále u sebe. Celá záležitost má také zápornou stránku. Ti, kteří se k němu nebudou chtít veřejně přiznat, nemohou očekávat, že se Pán přizná k nim. Posléze jim řekne: „Odejděte ode mne, činitelé nepravosti. Nikdy jsem vás neznal!“ Vydávání svědectví o Kristu a jeho přicházejícím království je tedy otázkou života a smrti.

Jak se člověk může stát apoštolem? Luk 24,48; Sk 1, 8.21.22

Kristus povolal své učedníky, aby pokračovali v díle, které započal. Měli být svědky jeho narození jako „očiti svědkové jeho velebnosti (2 Petr 1,16–18). Měli vyprávět o jeho bezhříšném životě, o jeho smrti, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení.

2. První svědkové

Kdo mimo Jana Křtitele první vyprávěl o Ježíši jako o Mesiáši? Jan 1,41

Jan Křtitel vyprávěl o Ježíšově poslání. Dva z jeho učedníků se připojili ke skupině Ježíšových následovníků. Byli to Ondřej a Jan. Ondřej svědčil: „Nalezli jsme Mesiáše.“

Co řekl jeden z nových učedníků hned příštího dne? Jan 1,43–45

Ježíš zapůsobil na Filipa tak, že Filip spěchal vyhledat Natanaele, aby mu oznámil: „Nalezli jsme ho. Vypráví o Ježíši jako o tom, o kterém psal Mojžíš a proroci.

Co učinila žena u studny, když poznala Ježíše? Jan 4, 28–30.39.42

Osobní rozhovor s Ježíšem byl pro ni největším požehnáním. Tuto radostnou zvěst oznámila ihned svým spoluobčanům. Mnozí z nich v něj uvěřili.

3. Svědectví o divech

Co přikázal Pán Ježíš posadlému, když jej uzdravil a on chtěl jít s ním? Mar 5,19

Člověk, jehož srdce se dotkla Boží milost, má svědčit o Boží spasitelné moci. Jako Kristovi svědkové máme mluvit o tom, co víme, co jsme viděli, slyšeli a poznali. Jestliže jdeme v Ježíšových šlépějích, pak budeme umět hovořit o cestě, kterou nás vedl. Z vlastních zkušeností můžeme vydávat svědectví o pravdivosti jeho zaslíbení. Můžeme svědčit o tom, co jsme z milosti Kristovy poznali. Dlužíme-li Pánu toto svědectví, důsledkem toho svět hyne.

Jak si počínali první svědkové největšího divu všech dob? Jan 20,18; Luk 24,33—35

Zpočátku nechtěli lidé věřit zprávě, že mrtvý Ježíš vstal z hrobu. Když se s ním však Marie Magdaléna setkala osobně a následovala i další setkání s jinými, ubývalo pochybností. Kdysi přestrašená skupinka věřících následovníků, nyní však zmocněná Duchem svatým, začala veřejně kázat pravdu o zmrtvýchvstalém Kristu. Petr o tom kázal poprvé o letnicích. Pavel po svém setkání s Kristem svědčil, že „Ježíš je Syn Boží“ (Sk 9,20).

4. Tajemství svědecké služby

Co bylo tajemstvím Pavlova neúnavného zvěstování? 2 Kor 5,14

Výraz „láska Kristova“ může znamenat lásku, kterou nás miluje Ježíš, anebo naši lásku vůči němu. Může také znamenat oboje.

Tato láska a vědomí, že Kristus zemřel za všechny, nás skutečně „zavazuje“. Všichni, kteří o tom vědí, neměli by už žít jen pro sebe, ale pro Krista, který zemřel a vstal z mrtvých.

Co o této vnitřní hnací síle řekl Petr a Jan? Sk 4,20

Člověk není obrácený, když v něm není touha říci také jiným, jakého vzácného přítele našel v Ježíši. Spasí-

telná a posvěcující pravda nemůže zůstat uzavřená v jeho srdci. Lidé mohou odporovat našim úvahám a pohrdat jimi, mohou odmítat naše výzvy, ale nemohou popřít mocný důkaz nezištné lásky.

5. Jak svědčit?

Jakou radu dal Pán Ježiš svým následovníkům, aby jejich svědectví bylo účinné? Mat 5,16

Pamatujme, že život podobný životu Kristovu je nej-mocnějším důkazem pro křesťanství a že nerozvážný život křesťana může na světě způsobit více škody než povaha člověka neobráceného. Všechny knihy se nevyrovnají službě posvěceného člověka. Lidé nevěří tomu, co kazatel káže, ale tomu, co církev činí.

6. Křesťanské svědectví

Proč povolal Pán Saula z Tarzu za svého svědka? Sk 26,18

Každý pravý učedník se rodí pro Boží království jako misionář. Nečekejte na velké příležitosti nebo mimořádné schopnosti, abyste mohli jít do Božího díla. Nepřemýšlejte o tom, co si o vás bude myslet svět. Jestli je váš každodenní život svědectvím čistoty a upřímnosti vaší víry a lidé jsou přesvědčeni, že jim chcete dobře, pak vaše úsilí nebude zcela marné.

Co se stane, když přijmeme vznešené Boží povolání? 1 Petr 2,9–12

Ti, které Bůh povolal za svůj zvláštní lid a kteří toto povolání ochotně přijali, uvidí výsledky:

- a) v jejich životě se projeví ctnosti toho, který je vyvedl z duchovní temnoty (v. 9);
- b) jejich příklad důsledného křesťanského života pomůže také jiným rozhodnout se následovat Pána (v. 11.12).

Plnost života

Zákl. verš: 2 Petr 3,18

Mohla by rodiče stihnout větší tragédie, než kdyby jejich dítě přestalo najednou růst? Náš nebeský Otec často prožívá takové zklamání nad svými pozemskými dětmi. Pozoruje jejich znovuzrození, křest, první kroky duchovního života a pak — konec. Jejich tělesný život pokračuje, ale duchovně zůstali stát. Žádný z nás nedosáhl ještě plnost duchovního vzrůstu. Dokonce ti nejhrořivější z nás jsou jen trpaslíky v porovnání s tím, jakými by mohli být. Pán Bůh nás však stále miluje. Apoštol Petr nás nabádá k růstu. Kdo neroste, odumírá. Věčný život patří jen těm, kteří nepřestanou růst.

Máme ustavičně růst v milosti. Z Boží milosti jsme zachráněni, Boží milostí rosteme. Podobně máme růst v poznání našeho Pána. Toto poznání nezískáváme jen z knih nebo od jiných lidí, ale osobním přátelstvím se Spasitelem.

1. Náš vnitřní život

Jak můžeme získat duševní pokoj v těchto neklidných dobách? Iz 26,3

Prorok zde ukazuje na dva významné kroky k pokoji. Prvním je přemýšlení o Bohu a druhým důvěra v něho. Kdo se tímto řídí, má zaslíbený duševní i duchovní pokoj.

Jak chce Pán obnovit naše tělo i našeho ducha? Iz 40,13

Není to rada teoretická, nýbrž praktická. Ti, kteří v modlitbě očekávali na Hospodina, našli novou sílu. Povstávali od modlitby posílněni a dokázali vykonat to, co bylo předtím nemožné. Tato praxe se nezíská ovšem za jediný den, nýbrž stálým opakováním.

2. Životní touhy

Jaké zaslíbení dává Pán těm, kteří touží po spravedlnosti? Mat 5,6

Následovat svět je snadnější nežli toužit po nebeských věcech. Je však možné vypěstovat si touhu po tom, co je pravdivé, spravedlivé, čestné, čisté, milé a co má dobrou pověst (Fil 4,8). Naše duševní potrava má velký vliv na naše duchovní zdraví. Usměrněme tedy naše touhy „na to, co je nad námi, a ne k pozemským věcem“ (Kol 3,2).

Po čem máme toužit především? Mat 6,33

Ježíš Kristus nepodceňuje každodenní potřeby. Hledáme-li nejdříve království Boží a jeho spravedlnost, pak všechny ostatní potřeby dostanou své správné zařazení. Ti, kteří jsou ochotni přinést jakoukoli oběť pro věčný život, ti jej získají.

3. Rodinný život

Oč můžeme prosit v rodinném kruhu?

Pán Ježíš ve své modlitbě nezapomíná na každodenní potřebu chleba, který je symbolem pokrmu, nápoje a jiných životních nutností. Každodenním chlebem je pro většího také duchovní pokrm z Božího slova.

Ranní i večerní rodinné pobožnosti jsou takovým duchovním pokrmem celé rodiny. Takové spojení rodiny s Bohem upevňuje rodinný svazek.

Co by mělo být snahou všech křesťanských rodičů? Ef 6,4

Šťastná rodina, která se řídí Pavlovou radou!

4. Náš společenský život

Jak čestně mají křesťané mezi sebou jednat? Kol 3,9.10

Křesťanská víra vyžaduje od následovníků Kristových vysokou mravní a společenskou úroveň. Kristus je nám v tom příkladem. Jestliže jsme byli s Kristem vzkříšeni,

nebudeme si vzájemně lhát. Lež je překážkou duchovního vzrůstu a znemožňuje osobní poznání Krista.

Jak získám sílu k dosažení křesťanského ideálu pro vzájemné vztahy ve společnosti? Kol 3,11—13

Kristus nečinil rozdílu mezi národností, postavením nebo náboženským vyznáním. Bořil všechny lidské hradby. Kristův život reprezentoval náboženství, které nezná třídní rozdíly.

5. Kvalita života

O jaké vlastnosti bychom se měli snažit, když následujeme Krista? Kol 3,12.13

Jako vždy, i zde nám je vzorem Kristus.

Které tři důležité vlastnosti Pavel zvláště zdůrazňuje? Kol 3,14.15

Nejdůležitější je láska. Bez ní všechny duchovní hodnoty ztrácejí na ceně. Ona spojuje všechny dobré vlastnosti. V našich srdcích má také vládnout Kristův pokoj. Ten nás pojí s jinými lidmi. Mimo to máme být také vděční.

Jak můžeme dosáhnout tyto vznešené cíle? Kol 3,16.17

6. Náš věčný život

Jakou cenu žádá od nás následování Krista? Mat 16,24

Pravé křesťanství, to není jen souhlas s jeho učením.

Je to spíše ochotné napodobování Krista. Pán Ježíš během svého pozemského života nedovolil, aby mu cokoli bránilo v jeho poslání. Totéž by měl dělat jeho následovník.

Snad jsou to tvrdé podmínky Ježíšova učednictví, ale mají svůj důvod (Mat 16,25). Věčný život je nejvyšší cíl, kterého můžeme dosáhnout. Je proto hoden našeho největšího snažení.

Kdo nám může v tom pomoci? Juda 24.25

Na závěr našeho půlročního studia biblických pravd jsme

vděční našemu nebeskému Otci, Synu i Duchu svatému. Bůh jediný má moc zachovat nás před pádem do hříchu. Pomáhá nám na naší cestě za posvěcením. Tomuto jedinému patří všechna sláva, velebnost, moc i vláda od věků a až na věky.

Kéž toto chvalořečení zní z našich úst nyní a na věčné věky spolu se všemi vykoupenými. Amen.
